

**Op Weg naar de Tweede
'Vergadering van Jeruzalem'**

Visie, Oorsprong en Documenten

Copyright © 2011

Op Weg naar de Tweede 'Vergadering van Jeruzalem' Visie, Oorsprong en Documenten
Oorspronkelijke titel: Toward Jerusalem Council II Vision, Origin and Documents
Deze Nederlandse vertaling is in juli 2011 vastgesteld door de nationale coördinator van
Toward Jerusalem Council II (TJC-II) in Nederland.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze publicatie mag worden gereproduceerd,
opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt,
in enige vorm of op enigerlei wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën,
opnamen of op enige manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de stichting Toward Jerusalem Council II.
Korte passages mogen voor recensies worden aangehaald.

Aanhalingen uit de Schrift in de Nederlandse versie zijn genomen uit de
Nieuwe Bijbel Vertaling van 2004.

Nur 716

ISBN 978-90-812030-0-5

Inhoudsopgave

Het doel van dit boekje.....	4
Introductie.....	5
Deel 1	
Hoe TJC-II begonnen is: Belangrijke herinneringen	6
Deel 2	
Belangrijke gebeurtenissen voor TJC-II	15
Deel 3	
Documenten van TJC-II.....	18
<i>I: Op Weg naar de Tweede ‘Vergadering van Jeruzalem’, de oorspronkelijke verklaring</i>	<i>19</i>
<i>II: Op Weg naar de Tweede ‘Vergadering van Jeruzalem’, het antwoord van de niet-Joodse gelovigen.....</i>	<i>22</i>
<i>III: De Visie</i>	<i>23</i>
<i>IV: Een oproep aan de Kerk.....</i>	<i>24</i>
<i>V: Een voorstel voor een verklaring van de kerken waarin de Messiaans-Joodse beweging wordt aanvaard</i>	<i>26</i>
<i>VI: De gezamenlijke verklaring van het leiderschap van JOTF en TJC-II</i>	<i>27</i>
<i>VII: De visie van TJC-II.....</i>	<i>28</i>
<i>VIII: TJC-II en de eenheid van de Kerk.....</i>	<i>30</i>
<i>IX: De theologische taak van TJC-II.....</i>	<i>36</i>

Het doel van dit boekje

Dit boekje, *Op Weg naar de Tweede ‘Vergadering van Jeruzalem’ Visie, Oorsprong en Documenten*, bevat belangrijke informatie voor iedereen die inzicht wil krijgen in de visie van TJC-II¹ en wil weten hoe dit initiatief zich ontwikkeld heeft. Velen die het allereerste boekje hebben gelezen zullen zich mogelijk afvragen: Is dit boekje nu een vervanging van *Op Weg Naar het 2^e Concilie van Jeruzalem De Visie en het Verhaal*? Het antwoord op die vraag luidt: “Ja” en “Nee.”

Op Weg naar de Tweede ‘Vergadering van Jeruzalem’: Visie, Oorsprong en Documenten beoogt hetzelfde als het eerste boekje. Net als het eerste boekje biedt het een verslag van onze oorsprong en vertelt het hoe TJC-II zich vanaf het begin heeft ontwikkeld. Het verschil is echter dat het eerste boekje de oorsprong en de geschiedenis bevat van 1996 tot en met 2003, terwijl dit boekje alleen de oorsprong weergeeft (maar die op een andere manier vertelt). Dit boekje bevat geen herhaling van het eerste deel van onze geschiedenis, noch probeert het die enkel aan te vullen met actuele informatie. In plaats daarvan geeft het een korte samenvatting van de belangrijkste gebeurtenissen in de geschiedenis van dit initiatief. Het bevat ook alle geautoriseerde documenten die TJC-II heeft gepubliceerd vanaf het begin tot en met 2009. Deze documenten, geautoriseerd door het Internationale Comité van TJC-II, vormen het belangrijkste deel van dit boekje. Ze worden wereldwijd gebruikt door een snel groeiend aantal mensen om de visie van TJC-II te verspreiden.

Op Weg Naar het 2e Concilie van Jeruzalem De Visie en het Verhaal is hiermee niet vervallen, maar zal ook niet worden herdrukt. Het is niet vervallen omdat deze publicatie niet bedoeld is als een vervanging van het eerste boekje. Ook blijft het eerste boekje zijn waarde behouden omdat het de geschiedenis weergeeft van de gebeurtenissen van TJC-II tussen 1996 en 2003. Maar vanwege alles wat er gebeurd is na 2003 – vanaf dat jaar hebben we op veel plaatsen in de wereld een enorme groei gezien van TJC-II – is het eerste boekje minder geschikt geworden als een introductie. Het dient daarom nu alleen nog maar als een historisch document.

Dit boekje van TJC-II is uniek door het feit dat er geen auteursnaam is aangegeven. De reden daarvoor is, dat er geen poging gedaan is om er één doorlopend verhaal van te maken. Het historische verslag van de oorsprong van TJC-II is nieuw en is geen herziening van wat het eerste boekje bood. Het verslag bestaat uit de herinneringen van de belangrijkste mensen van het eerste uur, die in hun eigen woorden de oorsprong van TJC-II beschrijven. Deze gedetailleerde persoonlijke verslagen verrijken onze kennis van de eerste stadia van de ontwikkeling van TJC-II. Zij laten ons niet alleen zien hoe de Heilige Geest de visie heeft voorbereid in de harten van verschillende leiders maar vertellen ons ook hoe Marty Waldman de openbaring over een tweede Vergadering van Jeruzalem heeft ontvangen. Die openbaring is de katalysator geweest waardoor deze persoonlijke verhalen zijn samengevloeid en het initiatief is gelanceerd dat wij kennen als *Op Weg naar de Tweede ‘Vergadering van Jeruzalem’*.

Februari 2010

¹ TJC-II is de afkorting van de Engelse naam van het initiatief: Toward Jerusalem Council II. Omdat deze afkorting overal in publicaties en op nationale zowel als internationale vergaderingen gebruikt wordt, zowel in het Engelse als in het Nederlandse taalgebied, hebben wij deze ook in onze Nederlandse publicaties gehandhaafd.

Introductie

In de zomer van 1995 zocht Marty Waldman, de rabbijn van de gemeente Baruch HaShem (Dallas, Texas - VS), de HEER ter voorbereiding van een toespraak die hij zou houden op de zomerconferentie van de UMJC (Union of Messianic Jewish Congregations). De HEER gaf Marty door zijn Woord een belangrijke boodschap uit Handelingen 15. In Handelingen 15 openbaarde de HEER door middel van een vergadering in Jeruzalem zijn verlangen dat de Joodse gelovigen en de gelovigen uit de volkeren in Jesjoea (Jezus) volledige gemeenschap met elkaar zouden hebben. Alle leiders – de apostelen en de oudsten (Hand. 15:6) – die deelnamen aan deze eerste vergadering waren Joden. Zij deden een uitspraak over de voorwaarden voor toetreding van bekeerlingen vanuit de volkeren tot het Lichaam van de Messias. Deze leiders die vergaderd waren in Jeruzalem, wisten zich geleid door de Heilige Geest bij de formulering van slechts enkele basisvoorwaarden die aan de gelovigen uit de volkeren opgelegd moesten worden. “In overeenstemming met de heilige Geest hebben wij namelijk besloten u geen andere verplichtingen op te leggen dan wat strikt noodzakelijk is” (Hand. 15:28).

In de visie van Marty Waldman zal de tweede ‘vergadering van Jeruzalem’ een bijeenkomst zijn van gelovigen uit de Joden en uit de volkeren (gojiem), waarbij men elkaar volledig zal aanvaarden in het ene Lichaam van Jezus de Messias (Jesjoea ha Masjiach). Tijdens die vergadering zullen de leiders uit de volkeren erkennen dat de Joodse gelovigen in Jezus, persoonlijk en als lichaam, een integraal deel vormen van de kerk, terwijl ze tevens volop verbonden zijn met de Joodse gemeenschap en deze vertegenwoordigen als de oudste broer aan wie de eerste plaats is gegeven (Rom. 1:16). Historisch is immers duidelijk dat zeker vanaf de vierde eeuw van onze jaartelling de christelijke kerk niet toestond dat er binnen het Lichaam aan een Joodse identiteit uitdrukking gegeven zou worden. Ook werd aan Joodse gelovigen in Jezus, de Zoon van de HEER, elke Joodse geloofspraktijk en alle Joodse gebruiken ontzegd.

In deze visie – die de visie geworden is van TJC-II – betekent de verzoening van de Joodse gelovigen en de gelovigen uit de volkeren niet alleen een aanvaarden van elkaar, maar houdt die tevens in dat de gelovigen uit de volkeren de plaats, die de Joodse gelovigen rechtmatig toekomt, zullen erkennen en eerbiedigen. Dat zal dan inhouden: eer in plaats van minachting, nederigheid in plaats van hoogmoed en trots. Daarmee eert de jongste broer de oudste broer, de eerstgeborene. Zo geven de gelovigen uit de volkeren (de heidenen) gehoor aan de waarschuwing van Paulus: “dan moet u zich niet boven de takken verheffen. Als u dat doet, moet u goed bedenken dat niet u de wortel draagt, maar de wortel u.” (Rom. 11:18). Het herstel van de Joodse gelovigen in de plaats die hen rechtmatig toekomt, zal hen in staat stellen om de roeping te vervullen waartoe de HEER hen geroepen heeft, om een zegen te zijn voor de volkeren. Op deze manier zal de Messiaans-Joodse gemeenschap bemoedigd worden om het teken van het verbond met Abraham te bewaren en de gebruiken van hun vaders te onderhouden (Hand. 21:21).

Deel 1

Hoe TJC-II begonnen is: Belangrijke herinneringen

Hoe verhalen samenkomen: een paar pioniers van de visie

John Dawson

Vanaf 1990 heb ik gewerkt aan de oprichting van een wereldwijd netwerk van verzoening onder christenen. Daarbij onderscheidden wij wel zo'n 14 categorieën van menselijke conflicten (bijvoorbeeld: conflicten rond generatie, sekse, klasse, volksaard of nationaliteit). Wij kwamen echter tot het inzicht dat allerlei verdeeldheid onder christenen zelf als eerste aangepakt moest worden, als een fundament voor ieder verder initiatief.

In januari 1995, het jaar voordat het initiatief van *Op Weg naar de Tweede 'Vergadering van Jeruzalem'* werd gestart, woonde de Messiasbelijdende Joodse leider Dan Juster een grote verzoeningsbijeenkomst bij, die gericht was op het genezen van de wonden tussen zwarte en blanke gelovigen. Dit vond plaats in Gettysburg (Pennsylvania, in de VS), een plaats die bekend is vanwege de enorme slag die daar heeft plaatsgevonden tijdens de Amerikaanse burgeroorlog. Aangemoedigd door het feit dat deze conferentie plaatsvond op de dag van de 50^e jaarlijkse herdenking van de bevrijding van het concentratiekamp Auschwitz, kwam Dan naar mij toe en zei tegen mij: "Als jullie klaar zijn, dan zijn wij klaar." Hij vertelde mij vervolgens dat een paar maanden eerder, na vele jaren van turbulentie en verdeeldheid binnen de zich ontwikkelende Messiaans-Joodse netwerken, een historische verzoening had plaatsgevonden tussen de UMJC (Union of Messianic Jewish Congregations) en de MJAA (Messianic Jewish Alliance of America). Als gevolg daarvan begon er een geloofwaardig leiderschap te ontstaan dat een dialoog zou kunnen aangaan met gelijkgezinde leiders van de wereldwijde kerk. Allereerst met de leiders van gebedsbewegingen omdat die al een hart hebben getoond dat open stond voor het belijden van zonden, bekering en verzoening. Dan Juster daagde mij uit om een netwerk te vormen van christelijke leiders uit de volkeren die zouden gaan reageren op het opnieuw ontstaan van Messiaanse Joodse gemeentes. We waren het erover eens dat het noodzakelijk was dat er een verzoeningsinitiatief zou komen tussen de Joodse gelovigen en de gelovigen uit de volkeren. Een initiatief dat parallel zou lopen aan het groeiende aantal initiatieven dat zich richt op historische misstanden, zoals bijvoorbeeld de herinneringen van inheemse volkeren, hoe zij in bepaalde situaties in het verleden behandeld zijn door de christelijke beschaving en haar instellingen. We gingen allebei aan de slag om dit idee te promoten en dat werd door de meeste mensen goed ontvangen. We begrepen wel dat in dit initiatief bewegingen van onafhankelijke kerken samen zouden moeten optrekken met bewegingen in de historische kerken. Ook dat de genezing van de wonden tussen de gelovigen "in Christus" zowel uit Israël als uit de volkeren fundamenteel was voor alle aan Jezus toegewijde geloofsgemeenschappen. De genezing van de wond die geslagen is aan het begin van de kerkgeschiedenis, was nu mogelijk geworden omdat er zich nu een Messiaans Joodse geloofsgemeenschap ontwikkelde die in bepaalde opzichten lijkt op de Nazarenen van de eerste eeuw.

We begonnen allebei hierover te spreken met andere leiders uit onze eigen achterban. Er begon zich een strategie te ontwikkelen en we kregen het gevoel dat dit een zeer belangrijk werk van de HEER zou kunnen worden in deze generatie. Een beweging die een enorme diversiteit van gelovigen omspant. Het was echter pas toen Dan Juster Marty Waldman, de leider van een Messiaans-Joodse gemeente, voor het plan probeerde te winnen, dat het initiatief haar katalysator ontving. Hier was een Joodse gelovige, wiens persoonlijke verhaal en huidige positie authenticiteit verleende aan de visie. En niet alleen dat. Marty vertelde van een ontmoeting die Hij met de HEER had gehad. Een

ontmoeting die gezicht en woorden gaf aan onze visie voor verzoening.

Dan Juster

Eind januari 1995 nam ik deel aan de leidersconferentie voor het Oosten van de VS in Gettysburg (Pennsylvania). Ik was al heel wat jaren lid van het bestuur dat deze conferentie organiseert en ook de leiders van mijn gemeente Beth Messiah bezochten deze conferentie al heel wat jaren.

De sprekers dat jaar waren John Dawson, de huidige internationale voorzitter van *Jeugd met een Opdracht* en Wellington Boone, een bekend leider van een netwerk van voornamelijk Afro-Amerikaanse kerken. De boodschap van John legde de nadruk op wederzijdse schuldbelijdenis, bekering en vergeving tussen groepen die een geschiedenis van verdeeldheid hebben. Verdeeldheid, veroorzaakt door zonde van de ene of de andere groep, of van beide kanten. De partijen kunnen landen zijn, etnische groepen, rassen of kerkelijke bewegingen. In de jaren voorafgaand aan de conferentie in Gettysburg waren er in de VS veel bijeenkomsten geweest waarin verschillende etnische gemeenschappen wederzijds de eigen zonden beleden, elkaar vergeving schonken en zich met elkaar verzoenden. Dit vond met name plaats tussen Afro-Amerikaanse christenen en Anglo-Amerikaanse (of blanke) christenen en tussen Indiaanse christenen en christenen van Europese afkomst. John heeft daar een belangrijk boek over geschreven, *Healing America's Wounds*, en ook een aantal belangrijke kleine boekjes. John vertelde over dergelijke verzoeningsbijeenkomsten in de VS, Afrika en Oost-Azië. Hij legde er de nadruk op dat er kracht vrijkomt voor het bevorderen van de verspreiding van het evangelie, wanneer christelijke vertegenwoordigers van de verschillende gescheiden groepen elkaar ontmoeten en zich als vertegenwoordigers van hun groep door het belijden van schuld met elkaar verzoenen. Hij gaf daar veel voorbeelden van.

Velen van ons uit de Messiaans-Joodse gemeentes waren verbaasd dat John geen aandacht schonk aan de grote wond tussen het Joodse volk en de kerk. Eén van onze leiders zei dat dit de grootvader is van alle latere wonden. Dit kwam nog sterker naar voren omdat deze conferentie plaatsvond tijdens de Joodse herdenking van de 50e verjaardag van de bevrijding van Auschwitz. Eli Wiesel bad in Auschwitz zelfs dat de HEER in alle eeuwigheid de mensen die de Sjoa hebben bewerkt niet zou vergeven. Ik kwam tot het besef dat een schuldbelijdenis van de kerk naar het Joodse volk toe, en in het bijzonder naar de Messiaans-Joodse rest, de meest fundamentele schuldbelijdenis en verzoening is die er bestaat.

Aan het eind van de conferentie zocht ik John op en zei tegen hem dat hij het Joodse volk helemaal niet had genoemd en wees hem erop dat het de 50^e verjaardag was van de bevrijding van Auschwitz. Hij was zelf helemaal verbaasd omdat ook hij de wond tussen de Kerk en het Joodse volk ziet als de grootste wond in de geschiedenis. In zijn boek had hij inderdaad geschreven dat de genezing van deze wond de grootste genezing zal zijn in de geschiedenis. Door de genezing daarvan zal ook zeer grote kracht vrijkomen voor de wereldooft. Hoe was het mogelijk dat hij dit niet genoemd had? Ik zag dit als iets dat de HEER zo had laten gebeuren. Ik vertelde John dat de verwerping door de kerk van het Joodse volk geworteld is in haar verwerping van de Messiaans-Joodse gemeenschap. Als de kerk de levende Messiaans-Joodse gemeenschap in haar midden had omhelsd, dan was het onmogelijk geweest om het Joodse volk als geheel te verwerpen. John had dit nog niet eerder zo gezien. Verder was het zo dat bij de bijeenkomsten voor schuldbelijdenis en verzoening waar John over sprak alleen Christenen waren en geen vertegenwoordigers uit de Messiaans-Joodse gemeenschap. Echter, alleen de Messiasbelijdende Joden zouden deze rol kunnen vervullen ten opzichte van de kerk. Ik sprak met John af dat als hij vertegenwoordigers bijeen zou brengen van de verschillende stromingen in de kerk, ik vertegenwoordigers bijeen zou brengen vanuit de Messiaans-Joodse gemeenschap, inclusief een aantal leiders. Dit zou de kerk helpen om

weer achter de Messiaans-Joodse en de gehele Joodse gemeenschap te gaan staan. Dit zou enorme gevolgen hebben. John was overtuigd geraakt en vroeg mij om dit in een brief aan hem te verwoorden. Dat heb ik gedaan zodra ik weer terug was in Maryland.

De maand daarop, als ik het mij nog goed herinner, vonden nog twee zeer opvallende gebeurtenissen plaats. Het eerste was een bezoek van Peter Hocken aan mijn kantoor in Gaithersburg (Maryland). Peter kwam mij een boek geven en zei dat ik misschien geïnteresseerd was om te lezen wat hij had geschreven over Israël. In zijn boek, *The Glory and the Shame*, had Peter geschreven dat de kerk niet tot eenheid kan komen, noch genezen kan worden van haar verdeeldheid, tenzij zij afrekent met haar verwerping van de Messiaans-Joodse gemeenschap van de eerste eeuwen. Hij schreef dat het is, alsof de Messiaans-Joodse gemeenschap opgestaan is uit de dood. De kerk moet haar schuld belijden en afrekenen met haar historische zonde en zich verzoenen met deze gemeenschap. Dit zal dan leiden tot eenheid, tot de grote oogst en de wederkomst. Ik was diep onder de indruk en moest huilen toen ik dit boek las. Peter schreef zelfs dat het belangrijk is dat de Messiaans-Joodse beweging functioneert onder een eigen leiderschap aangezien haar roeping gericht is op het Joodse volk en op alle stromingen binnen de kerk. Daarom mag zij niet onder de vleugels vallen van één bepaalde stroming binnen de wereldkerk. De kerk zou enkel en alleen tot een nieuwe eenheid kunnen komen door een herbezinning op haar theologie door een terugkeer naar haar Joodse oorsprong. Dit lezend wist ik dat de ontmoeting die John en ik in gedachten hadden van uiterst groot belang zou zijn.

Ik was van plan om Marty Waldman te vertellen van mijn ontmoeting met John Dawson. Maar voordat ik de gelegenheid had hem te bellen, ik geloof zelfs binnen twee weken, belde Marty mij in mijn functie als secretaris van het bestuur van de Union of Messianic Jewish Congregations. Marty vertelde mij over een visie die hij ontvangen had, toen hij zich aan het voorbereiden was voor een preek. Hij was er helemaal ondersteboven van. Hij geloofde dat de HEER hem de opdracht had gegeven om de leiders van de wereldkerk bijeen te brengen voor een vergadering waarin de afzonderlijke kerken de vele beslissingen, waarin zij de legitimiteit van de Joodse identiteit en het Joodse leven van de Joodse volgelingen van Jesjoea verworpen hadden, zouden herroepen. De kerken zouden daarbij hun zonden belijden en de Messiaans-Joodse beweging omhelzen. Hij stelde zich een officiële vergadering voor waarin dit zou plaatsvinden. Die zou dan heten: *Jerusalem Council II (de Tweede 'Vergadering van Jeruzalem')*. Het bestuur van UMJC stond heel positief tegenover deze visie. Ik was daarvan enorm onder de indruk gezien mijn eerdere contacten met John Dawson en Peter Hocken. Ik zei dat wij hem zouden steunen in zijn initiatief. Marty had de indruk dat hij naar Jeruzalem zou moeten gaan om de visie voor te leggen aan de bekende evangelische leider dr. Jack Hayford. Zijn instemming zou een teken zijn om door te gaan.

Omdat Marty weinig kerkelijke leiders kende, vroeg hij mijn hulp om een comité te kunnen vormen om de visie verder gestalte te geven. Ik noemde John Dawson, Peter Hocken, Chuck Pierce, Ilan Zamir uit Israël, David Rudolph en Olen Griffing. Ook probeerden we de leiders erbij te betrekken van de Messianic Jewish Alliance of America. Zij hadden onlangs een diepgaande verzoening beleefd met de leiders van de Union of Messianic Jewish Congregations. Wij geloven dat dit de weg had bereid voor onze inspanningen. David Chernoff en Robert Cohen vertegenwoordigden de Alliance. Bij onze eerste bijeenkomst noemde John Dawson de naam van Don Finto en Ilan Zamir noemde Evan Thomas. Uiteindelijk hadden we zeven Joden en zeven leiders uit de kerken van de volkeren. Bij onze eerste bijeenkomsten vond er een diepe schuldbelijdenis en wederzijdse verzoening onder onszelf plaats. We stelden ons een bijeenkomst voor met veel leiders uit de kerken die bereid zouden zijn deel te nemen aan een proces van wederzijdse schuldbelijdenis en verzoening en die zichzelf solidair zouden verklaren met de Messiaans-Joodse gemeenschap en haar roeping. Onze visie en inspanningen combineerden nu wat de HEER had geopenbaard aan Dan, John, Peter en Marty: ze vormden een samenhangend geheel.

Al spoedig bracht Peter Hocken het punt naar voren dat wij niet uit onszelf een vergadering van

kerken bijeen zouden kunnen roepen maar dat we wel de kerken konden oproepen om dat te doen. Dit zou gemakkelijker gestalte kunnen krijgen als we ons initiatief zouden noemen *Toward Jerusalem Council II (Op weg naar een Tweede 'Vergadering van Jeruzalem')*, met als einddoel van onze visie één oecumenische vergadering van de kerken of afzonderlijke vergaderingen van de besturen van de verschillende kerken. Dit maakte ons duidelijk dat de historische kerken voor ons streven allerbelangrijkst waren, aangezien zij het meest direct verbonden zijn met de concilies, die aan de Joodse identiteit en het Joodse leven binnen het Nieuwe Verbond een einde maakten. Hun betrokkenheid zou van cruciaal belang zijn.

Brian Cox

In 1994 werd ik door mijn vriendin Christa Behr uitgenodigd om deel te nemen aan een Dienst van Berouw en Schuldbelijdenis in het concentratiekamp Sachsenhausen in de buurt van Berlijn. Er waren ongeveer 300 Duitsers aanwezig in een dienst die geleid werd door pastor Paul Toasperm, de Messiasbelijdende Joodse rabbijn Benjamin Berger en Christa Behr. Op een bepaald moment tijdens de dienst werd ik geheel overweldigd door een diep verdriet dat in mij naar boven kwam. Ik kon niet meer stoppen met huilen. Aangezien ik iemand ben die niet gemakkelijk zijn tranen laat gaan, was dit een hoogst ongebruikelijke ervaring voor mij. Maar ik ervoer tegelijk ook sterk de tegenwoordigheid van de HEER. Op zeker moment keerde ik mij naar mij vriend pastor Peter Dippl uit Berlijn die naast mij zat en zei: "Peter, ik weet niet wat er met mij aan de hand is!". Hij glimlachte en antwoordde: "Brian, de HEER deed hetzelfde met mij toen Hij me een bovennatuurlijke liefde schonk voor het Joodse volk." Dit was het eerste deel van Gods roeping voor mij om deel te nemen aan TJC-II: een bovennatuurlijke liefde voor het Joodse volk.

In 1995 werd het tweede deel van de roeping uitgevaardigd door de Heilige Geest. Op zekere dag ontving ik met de post een brief van een voormalig gemeentelid, Barbara Bolte Smith. Ik had deze vrouw in 1979 tot geloof in Christus mogen leiden. Zij was betrokken bij een bediening die is gericht op het Joodse volk. Bij de brief was een vel papier ingesloten waar op één pagina een beschrijving stond van de visie die de Heilige Geest had gegeven aan rabbijn Marty Waldman als het hart van de visie van TJC-II. Toen ik het las sprong mijn hart op van vreugde. Ik ervoer dat de Heilige Geest mij vroeg om de visie te omhelzen. Van nature ben ik echter niet een impulsief mens. Ik legde het blad papier terzijde en bad er twee weken lang over. Hoe meer ik bad, des te dieper kwam in mij het besef dat ik hiertoe geroepen was. Tenslotte belde ik Marty Waldman om te kijken of dit aansloot bij mijn indruk. Aangezien hij er niet was liet ik een boodschap achter bij zijn secretaresse. Ik bad: "Heer, ik geloof dat hij mij, als u mij roept voor deze visie, zal terugbellen." De volgende dag belde Marty mij en spraken we meer dan een uur met elkaar. Binnen tien minuten nadat we in gesprek waren ervoeren we beiden dat dit een werk was van de Heilige Geest. Een week later vroeg Marty mij om samen met hem en Dan Juster te gaan eten in Pasadena; ze waren daar voor bijeenkomsten in het Fuller Seminarie. Enige tijd later nodigde Marty mij uit voor de eerste bijeenkomst in Dallas van wat later zou worden het Internationale Comité van TJC-II.

Peter Hocken

Toen ik in 1994 mijn boek *The Glory and the Shame (De heerlijkheid en de schaamte)* schreef, had ik nog nooit een Messiaans-Joodse gemeente bezocht, noch had ik bewust een Messiasbelijdende Jood ontmoet. Dit ondanks het feit dat ik al een aantal jaren in dezelfde stad woonde als Dan Juster. Maar door mijn langdurige toewijding aan christelijke eenheid had de HEER mij duidelijk gemaakt dat eenheid onder christenen onmogelijk is zonder het Joodse getuigenis van Jezus. Ik had er geen idee van dat wat ik geschreven had volledig overeenstemde met datgene wat de HEER openbaarde aan Messiaans-Joodse leiders en anderen zoals Brian Cox en John Dawson. Maar zodra we bij elkaar kwamen als de groep die het Internationale Comité zou worden van TJC-II, zag ik dat de

HEER mij voorbereid had om deel te nemen aan dit initiatief en daar als rooms-katholiek een bijdrage aan te leveren.

Marty Waldman

Nadat ik op een heel krachtige manier de visie ontvangen had van de ‘Tweede Vergadering’, begreep ik dat TJC-II ‘bolwerken’ moest neerhalen die gedurende de afgelopen 17 à 18 eeuwen over de kerk hebben geheerst. Het gaat dan om het antisemitisme maar meer specifiek nog om de onderdrukking van het Messiaans-Joodse getuigenis in de kerk. De scheiding tussen de kerk en de Joodse gemeenschap in het algemeen vormt zo’n ‘bolwerk’, maar ook de kloof tussen de kerk en de zich weer oprichtende Messiaans-Joodse gemeenschap in het bijzonder is zo’n ‘bolwerk’. De kloof tussen christenen en Joden heeft bijgedragen tot een verkeerd theologisch verstaan en een verdraaid perspectief op de Bijbelse bedoelingen van de HEER met de Messiaans-Joodse gemeenschap. Het resultaat van dit scheve perspectief was de vervangingsleer binnen de kerk en de verwerping van Jesjoea binnen de Joodse gemeenschap.

In de tijd waarin de visie aan mij geopenbaard werd, gaf HaSjem (de HEER) mij zicht op de profetische aard van TJC-II. Net als bij rav Sjaeol (Paulus) is mijn hartsverlangen en mijn gebed dat Israël gered zal worden (Rom. 10). Het stapsgewijs profetisch tot stand komen van de ‘Tweede Vergadering’ van Jeruzalem zal dezelfde gevolgen hebben als die welke beschreven staan na de eerste vergadering van Jeruzalem in Handelingen 15. De poorten van evangelisatie gericht op de wereld van de volkeren werden geopend nadat de verklaring van de apostelen en de oudsten in Jeruzalem was opgeschreven en meegedeeld aan ieder die het wilde horen. Als gevolg van de beslissing van Handelingen 15 en de verkondiging van de vrijheid voor de gelovigen uit de volkeren, was Paulus in staat nog heel veel meer gemeentes te stichten dan hij al gesticht had. Met andere woorden, het feit dat de gelovigen uit de volkeren vrijgesteld werden van de verplichting om zich te laten besnijden (en zich te bekeren tot het Jodendom) om deel te kunnen hebben aan het Lichaam van de Messias, gaf het evangelie de ruimte om veel meer mensen uit de volkeren te bereiken dan anders bereikt hadden kunnen worden door het Goede Nieuws van de verlossing door Jesjoea.

Ik geloof dat we hier een eerste glimp opvangen van Gods intentie voor Joodse evangelisatie. Veel Joodse mensen zijn tot vertrouwen gekomen in Jesjoea en veel Messiaans-Joodse gemeentes zijn in onze dagen tot stand gekomen, maar dit is nog maar een fractie van wat we zullen zien wanneer een verklaring van vrijheid (gelijk aan die van Handelingen 15) wordt gegeven aan de Messiasbelijdende Joden door de leiders van de kerken. Door deze handeling, zou de HEER wel eens zo verheugd kunnen zijn dat Hij de poorten opent voor het Goede Nieuws binnen de Joodse gemeenschap waardoor Jesjoea door veel grotere aantallen aanvaard zal worden. Misschien zal het aantal Joodse mensen dat tot geloof komt in Jesjoea wel zo groot worden als Paulus beschrijft in Romeinen 11:26: “Dan zal heel Israël worden gered, zoals ook geschreven staat: ‘De redder zal uit Sion komen, en wentelt dan de schuld af van Jakobs nageslacht’ ”. Zou het kunnen dat wanneer “heel Israël” gered is en de Messias is teruggekeerd naar het volk, dat dan alle volkeren van de aarde zich naar Jesjoea (en Israël) zullen keren, niet als individuele personen binnen hun volk, maar als het gehele volk? TJC-II zou wel eens een van de sleutelementen kunnen zijn in de geschiedenis van de mensheid dat de terugkeer van de Messias versnelt. Dit zou natuurlijk leiden tot de verlossing van alle volkeren van de wereld, evenals van het Joodse volk en de natie Israël.

Toen deze profetische visie dieper in mijn denken en mijn hart begon door te dringen, ervoer ik dat ik ofwel iets zag dat van de HEER was, of dat ik mijn verstand aan het verliezen was. Ik had bevestiging nodig voor deze visie van andere Messiasbelijdende en christelijke leiders. Aangezien dit allemaal gebeurde terwijl ik president was van de Union of Messianic Jewish Congregations, zocht ik eerst het advies van de uitvoerende raad van de UMJC. Zij reageerden unaniem: “Deze

visie is van G-D.” Hun reactie leidde ertoe dat ik over de visie van TJC-II ging praten met christelijke leiders buiten mijn Messiaanse omgeving. Een van die leiders was pastor Jack Hayford¹. Later die zomer ontving ik een telefoontje van een vriend, een Messiasbelijdende leider in Israël, die mij uitnodigde voor een bijeenkomst van Israëlische Messiasbelijdende leiders in Hertzlia in Israël. Aanvankelijk zei ik ‘nee’ omdat mijn agenda mij eenvoudig niet de tijd verschafte om deze reis te maken. De volgende dag ervoer ik dat de HEER tegen mij zei: “Je hebt het nodig dat de visie bevestigd wordt door Jack Hayford.” Ik belde mijn vriend in Israël terug en vroeg: “Is er nog een plaats voor mij op die conferentie.” Hij antwoordde: “Ik heb nog precies een stoel vrij en als je die wilt is die voor jou.” “Ja,” zei ik: “Reserveer die maar voor mij.”

De conferentie werd gesponsord door Maoz Ministries en was een van de eerste leiderschapsconferenties in Israël voor de Messiaanse gemeenschap. Ik geloofde dat deze conferentie zo belangrijk was, dat ik bereid was om alle kosten uit mijn eigen zak te betalen. Toen ik het bestuur van UMJC op de hoogte bracht van de TJC-II visie, boden zij aan om de kosten te betalen voor mijn reis naar Israël. En zo vertrok ik om mijn reis te beginnen.

Toen ik in Israël aankwam, trof ik daar ongeveer 150 Messiasbelijdende Joodse leiders aan die naar de conferentie gekomen waren en allemaal wilden ze graag spreken met Jack Hayford. Als de enige Messiasbelijdende leider die niet in het land woonde, lette ik er nauwkeurig op dat ik niet aan een van de lokale leiders voorbijging; zij verdienden het om als eerste contact te hebben met Jack Hayford. Op de tweede dag van de conferentie ging ik na een van de sessies naar Jack Hayford en wachtte een paar minuten terwijl andere mensen met hem in gesprek waren, maar toen de gelegenheid zich voordeed zei ik: “Dr. Hayford, de HEER heeft mij, naar ik geloof, een heel belangrijke visie gegeven. Kan ik daar met u over spreken?” Zijn antwoord was: “Laten we morgen samen lunchen.” De volgende dag lunchte ik met Jack en zijn vrouw en ik overhandigde hem een geschreven exemplaar van de visie. Hij las het, keerde zich naar mij en antwoordde: “Marty, dit is van de HEER.” We spraken er verder over gedurende de lunch en hij bood zijn volledige steun aan. “Als het je zal helpen om een deur te openen, voel je dan vrij om mijn naam te gebruiken.” zei hij. Jack deed die toewijding aan TJC-II nog voordat we een Internationaal Comité van TJC-II hadden gevormd! Ik keerde terug uit Israël in de volle overtuiging dat de visie van TJC-II inderdaad een visie van de HEER was.

In maart 1996 hadden we de allereerste bijeenkomst van wat later het Internationale Comité van TJC-II zou worden. Ilan Zamir werd onze eerste Israëlische vertegenwoordiger. In totaal werd deze eerste bijeenkomst om de visie te bespreken bijgewoond door 14 mannen; zeven Messiaans-Joodse leiders en zeven leiders van de gelovigen uit de volkeren. Nadat we van Ilan gehoord hadden over de omstandigheden waaronder de Messiasbelijdende Joden in Israël verkeerden vroegen de Messiasbelijdende Joden in de zaal hem vergeving voor de ongevoelige en hoogmoedige houding die wij als Joden in Noord-Amerika hadden tegenover onze Israëlische broeders in Jesjoea.

Tijdens dit plechtige moment verklaarde een van de broeders uit de volkeren dat de kerkelijke groepering die hij vertegenwoordigde de Joden nooit in de steek zou laten. Als reactie daarop keerde ik mij naar deze man die het echt goed bedoelde en zei: “Dank je broeder, maar dat is helaas niet waar. De geschiedenis heeft ons geleerd dat de kerk traditioneel de Joden steeds weer in de steek gelaten heeft.” Mijn reactie was zo onverwacht dat er een ijzige gespannen stilte over ons kwam. In zijn wijsheid bracht John Dawson de gelovigen uit de volkeren en de gelovigen uit de Joden tezamen en begon toen uit naam van de kerken schuld te belijden en vergeving te vragen aan de Messiasbelijdende Joden voor deze verschrikkelijke geschiedenis. Hij sprak uit dat de Messiasbelijdende Joden de oudste broer zijn en verzocht ons om elk wederom onze door de HEER

¹ Jack Hayford is de stichter van *The Church On The Way* in Van Nuys (California) (1969-1999) en hij is ook de stichter en de decaan van *The King's College and Seminary* in Los Angeles.

gegeven plaats in het Lichaam van de Messias in te nemen. Er was geen oog dat daarna nog droog was en de tegenwoordigheid van Adonai (de HEER) in de zaal was merkbaar terwijl wij elkaar zonden beleden en vergeving vroegen en schonken. Daarna spraken wij (Joden) de priesterlijke zegen uit over onze christelijke broeders en het teken van de instemming van de HEER volgde direct, want er klonken meteen nadat we de zegen hadden voltooid twee luide donderslagen. Later beschreef iemand deze gebeurtenis als het huwelijk tussen de gelovigen uit de Joden en gelovigen uit de volkeren van TJC-II. Naar mijn mening zal dat heilige moment voor altijd onze eerste bijeenkomst karakteriseren en was het een absolute noodzakelijkheid voor TJC-II om voort te kunnen gaan.

Terwijl het initiatief van TJC-II nog in haar beginstadium verkeerde, werd ik gebeld door Richard Wurmbrand. Hij had gehoord over TJC-II en vroeg om een persoonlijk gesprek om de visie beter te kunnen begrijpen. Na mijn uitleg en nadat hij de oorspronkelijke visie van de 'Tweede Vergadering' van Jeruzalem had gelezen zei hij: 'Marty, dit is van de HEER maar je zult dit doel niet bereiken in drie jaar zoals je geschreven hebt. Jouw visie loopt parallel aan het gebed van Jesjoea in Johannes 17 maar de HEER moet dat ook nog beantwoorden. Als het gebed van Jesjoea na 2000 jaar nog niet beantwoord is, dan zal deze visie van jou ook een levenslange toewijding vragen'. Deze woorden van Richard Wurmbrand waren moeilijk om te horen maar waren daarmee niet minder openbarend. Toen ik zijn woorden vertelde aan ons nieuw gevormde Internationale Comité waren allen het er mee eens dat deze aansporing van Wurmbrand de wijsheid van de HEER bevatte. Meer hoeft ik niet te zeggen; de woorden die Wurmbrand die dag tot mij sprak waren profetisch. We zijn als TJC-II nog steeds op reis.

Don Finto

Het is passend om deze herinneringen met betrekking tot de inspiratie tot en het begin van TJC-II af te sluiten met woorden van de oudste pastor die vanaf het begin bij TJC-II betrokken is. Het korte getuigenis van Don Finto brengt ons terug naar de eerste dagen van het Internationale Comité van TJC-II in 1996.

Ik was in 1967 in Israël, ongeveer twee maanden voor de Zesdaagse Oorlog en had geen idee dat ik een land bezocht dat de vervulling was van profetie, noch dat een andere profetie, van de terugkeer van Israël naar Jeruzalem, op het punt stond vervuld te worden.

In de nadagen van de Jezusbeweging veranderde dat echter allemaal. Ik was de pastor van een kerk in de muziekboulevard van Nashville en er dienden zich steeds meer mensen aan die van hippies tot Jezusfreaks waren geworden. Sommige van hen waren Joods. Zij daagden mij uit waarom ik ervan uit ging dat Joodse gelovigen zich eenvoudigweg moesten invoegen in de christelijke wereld zoals dat gold voor andere gelovigen. Waarom zouden zij niet hun Bijbelse erfdeel behouden waaruit wij allen waren voortgekomen? Was de kerk uit de volkeren niet geënt op de Joodse wortel in plaats van andersom? Hoe moesten we als Jood en niet-Jood in de Messias samenleven? Hoe kon de kerk weer opnieuw een relatie aangaan met een volk dat we eeuwenlang hadden vervolgd?

Dit opende mijn hart om de uitnodiging aan te nemen van John Dawson en Dan Juster om in september 1996 naar een van de eerste bijeenkomsten van TJC-II te komen. Ik wist meteen wat een oproep voor een 'Tweede Vergadering van Jeruzalem' inhield. Het was de tijd voor de kerk om de Joodse gelovigen opnieuw te verwelkomen zoals de Joodse apostelen de gelovigen uit de volkeren welkom hadden geheten in de eerste eeuw.

Die drie dagen in Dallas waren vol emotie. Leiders van de Messiaanse beweging in de VS en in Israël waren bijeen met ons, enkele gelovigen uit de volkeren. Een aantal keren lagen we samen met ons aangezicht voor de HEER terwijl we het gewicht ervoeren van de eeuwen van vervreemding en

misdragingen van de kerk tegenover onze erfelijke familie. Toen we weggingen waren we meer dan ooit toegewijd om samen op te trekken om de hereniging te kunnen zien van de kerk uit de volkeren met de 'kerk van de besnijdenis'.

Vier maanden later kwamen we weer bij elkaar. Tijdens die bijeenkomst gaf David Chernoff mij een exemplaar van het boek van zijn moeder, *Born a Jew, Die a Jew (Als Jood ben ik geboren, als Jood zal ik sterven)*, het verhaal van het begin van de Messiaanse beweging waarin zijn ouders een vooraanstaande rol speelden. Terwijl ik op de vlucht terug naar Nashville in het boek aan het lezen was, had ik een ontmoeting met de HEER die mijn leven veranderde. "Dit is voor jou belangrijker dan je denkt," zei Hij. "Ik wil dat je hier de rest van je leven bij betrokken bent."

Toen de Bijbelse Ruth een verbond sloot met de Bijbelse Boaz, brachten ze daarmee het huis van David voort. Wanneer de Ruth van vandaag (de kerk uit de volkeren) een verbond sluit met de Boaz van vandaag (de opnieuw opgestane Joodse geloofsgemeenschap), zal daarmee de terugkeer van de grotere Zoon van David – Jesjoea/Jezus – ingeluid worden.

Deze pelgrimstocht heeft mij met een intens verlangen vervuld om te mogen zien dat de kerk tot erkenning komt van onze heropgestane familie van Joodse gelovigen, en dat de Joodse gelovigen verenigd zullen worden met de gelovigen uit de kerken om samen de bruid te gaan vormen voor wie de Koning zal terugkeren.

Deel 2

Belangrijke gebeurtenissen voor TJC-II

- Maart 1996 Eerste bijeenkomst van het Internationale Comité in de Baruch HaShem synagoge, in Dallas (Texas, VS).
- September 1996 Tweede bijeenkomst van het Internationale Comité in het Shady Grove Prayer Center, in Grand Prairie (Texas, VS). Basisstructuur van TJC-II afgerond.
- Mei 1997 Diplomatieke reis van vijf leden van het Internationale Comité naar Engeland, Frankrijk, Tsjechië, Slowakije en Oostenrijk. Een belangrijke ontmoeting met aartsbisschop Schönborn van Wenen (Oostenrijk).
- September 1997 Internationale consultatie in Emmetten, in Zwitserland.
- Maart 1998 Eerste gebedsreis naar Granada, Cordoba en Toledo in Spanje.
- September 1998 Tweede gebedsreis naar Rome (inclusief een ontmoeting met kardinaal Joseph Ratzinger) en daarna naar Nicea (heden Izmit in Turkije).
- April 1999 Derde gebedsreis in Israël inclusief Javne en Jeruzalem.
- April 2000 Overlijden van Ilan Zamir uit Jeruzalem; een lid van het Internationale Comité vanaf het begin.
- Oktober 2000 Reorganisatie van het initiatief van TJC-II tijdens de bijeenkomst van het Internationale Comité in Dallas. Marty Waldman wordt de uitvoerend algemeen secretaris. David en Raquel Pyles uit Dallas krijgen de verantwoordelijkheid voor de voorbeden voor TJC-II.
- Oktober 2001 Een Europees kantoor wordt opgezet in Wenen, in Oostenrijk. Eerste Europese consultatie in Wenen.
- 2002 Publicatie van de eerste editie van het boekje: *Op Weg Naar het 2^e Concilie van Jeruzalem De Visie en het Verhaal*.
- Februari 2003 Tweede Europese consultatie in Wenen, in Oostenrijk. Eerste contacten van TJC-II met de *Jerusalem Olive Tree Fellowship*.
- Mei 2003 Eerste consultatie voor Noord-Amerika in Dallas.
- Mei 2004 Consultatie in Addis Abbeba, in Ethiopië. Ontmoeting met patriarch Paulos van de Koptisch-Orthodoxe Kerk.
- Oktober 2004 Derde Europese consultatie in Wenen. Begin van de formering van nationale groepen van TJC-II in Europa. Publicatie van het boekje *De Messiaans-Joodse beweging, Een kennismaking*.
- Februari 2005 Uitgave van het eerste nummer van het *Communiqué* van TJC-II.
- Mei 2005 Bijeenkomst van het Internationale Comité in Dallas. Vasile Mihoc voegt

zich bij het comité als eerste lid van de Orthodoxe Kerk.

- September 2005 Eerste consultatie voor Latijns-Amerika in Buenos Aires, in Argentinië.
- Mei 2006 Bijeenkomst van het Internationale Comité en gebedsreis naar Antiochië (heden Antakya in Turkije) als de plaats waar de kerk van “de éne nieuwe mens” voor het eerst tot stand is gekomen en van waaruit de zending naar de volkeren is begonnen. Na deze bijeenkomst trokken kleinere groepen naar Nairobi (met een belangrijke bijeenkomst met de Anglicaanse aartsbisschop Benjamin Nzimbi) en naar Egypte.
- Juli 2006 Eerste consultatie voor de Orthodoxe Kerk, in Brancoveanu, in Roemenië.
- September 2006 Internationale gebedsbijeenkomst in Jeruzalem, gezamenlijk gesponsord door TJC-II en de *Jerusalem Olive Tree Fellowship*. Uitgave door TJC-II van de *Oproep aan de Kerk*. Beslissing van het Internationale Comité om per continent comités op te zetten voor TJC-II. Publicatie van het boekje *De Maranen, Een Geschiedenis die om Heling vraagt*.
- Oktober 2007 Eerste Europese leidersbijeenkomst en conferentie in Helvoirt, in Nederland.
- Lente 2008 Verbond gesloten tussen de leiders van TJC-II en de *Jerusalem Olive Tree Fellowship*. Benjamin Berger en Marcel Rebiai worden de vertegenwoordigers van JOTF bij het Internationale Comité van TJC-II.
- September 2008 Internationale bijeenkomst in Gnadenthal, in Duitsland, waarbij ongeveer 100 leiders aanwezig zijn. Jonge leiders zijn uitgenodigd als een aparte groep.
- Mei 2009 Document over *De Theologische Taak van TJC-II* afgerond en gepubliceerd.
- Oktober 2009 Bijeenkomst van het Internationale Comité in Israël. Sommige jonge leiders zijn ook in het centrum aanwezig om een relatie op te bouwen met de leden van het Internationale Comité.
- Oktober 2010 Bijeenkomst van het Internationale Comité in Israël. Coördinatoren benoemd voor Oost-Afrika en Zuid-Amerika.

Deel 3

Documenten van TJC-II

I: Op Weg naar de Tweede ‘Vergadering van Jeruzalem’¹, de oorspronkelijke verklaring

Deze verklaring is opgesteld tijdens de eerste twee bijeenkomsten in 1996 van het Internationale Comité in wording. Het draagt de sporen van het oorspronkelijke idee om het initiatief te noemen “Jerusalem Council II” (De Tweede ‘Vergadering van Jeruzalem’) voordat de beslissing genomen werd om het woord “Toward”(Op Weg Naar ..) toe te voegen.

De Tweede ‘Vergadering van Jeruzalem’ is een visie om de breuk tussen de Joodse en de niet-Joodse gelovigen in Jesjoea, die dateert uit de tijd van de eerste eeuwen van de Kerk, te herstellen en te helen, in de eerste plaats door verootmoediging, gebed en schuldbelijdenis. Om deze verzoening tot stand te brengen, zal een bijeenkomst in Jeruzalem, de stad van onze grote Koning, bijeengeroepen worden, van een dwarsdoorsnede van vertegenwoordigers van de denominaties, van zowel niet-Joden als Joden van over de hele wereld, om te bidden voor de specifieke doelen die in dit document worden uiteengezet en deze te bevestigen. **Op Weg naar de Tweede ‘Vergadering van Jeruzalem’** is in de eerste plaats een gebedsbeweging. Alvorens in Jeruzalem bijeen te komen zullen kleinere gebedsreizen plaatsvinden om de weg voor te bereiden.

WIE: Gebedsvertegenwoordigers van de niet-Joodse christelijke gemeenschap en de Messiaans-Joodse gemeenschap. Deze vertegenwoordigers zullen belangrijke leiders met visie van verschillende geloofsgemeenschappen moeten zijn die zelf een gebedsleven hebben.

WAT: De Tweede ‘Vergadering van Jeruzalem’ is gebaseerd op:

Handelingen 15	- De vergadering
Handelingen 21:17-26	- Het Messiaans-Joodse gezichtspunt
Romeinen 11:29	- De onherroepelijke roeping van Israël
Romeinen 11:11-24	- Israëls aanneming - Opstanding uit de dood
2 Korinthiërs 5:18-19	- Verzoening
Efeziërs 2:11-16	- Eén nieuwe mens

Op Weg naar de Tweede ‘Vergadering van Jeruzalem’ is een samenkomen van niet-Joodse christelijke en Messiasbelijdende Joodse leiders om de volgende doelen aan te moedigen:

1. Het erkennen van de scheuring tussen de Joodse en de niet-Joodse broeders door de vroege kerk teweeggebracht, die haar hoogtepunt bereikte in de decreten van het Tweede Concilie van Nicea. Deze breuk te herstellen en te helen door verootmoediging, schuldbelijdenis, gebed en het doen van voorbeden door zowel de gelovigen uit de volkeren als de Messiasbelijdende Joden, alsmede gebed voor het herroepen en intrekken van de anti-Messiaans-Joodse decreten, die verklaren dat Messiaans-Joodse gemeenschappen geen recht van bestaan hebben. Deze decreten hebben minstens zestien eeuwen het Lichaam van de Messias beïnvloed.
2. Het bidden om van harte verzoend te worden en alle ware gelovigen op te roepen de realiteit van onze verzoening als één nieuwe mens te bevestigen. Erkennen dat ware verzoening niet het gevolg is van het afzwakken van iemands identiteit, maar het wonder van het afbreken van scheidsmuren door het bloed van de Messias, zodat de twee onderscheiden groepen één nieuwe mens zullen worden (Efeziërs 2)

¹ Document I, II en III zijn overgenomen uit het 1e boekje. Echter op grond van de discussies en het voortschrijdende inzicht binnen de Nederlandse afdeling van TJC-II is de vertaling op een aantal punten aangepast en verbeterd.

3. Het kennen van de Joodse wortels van het christendom. De Bijbel is in wezen een Joods boek, voornamelijk door Joden geschreven en aan het Joodse volk waren de woorden van de HEER toevertrouwd, waarmee de wereld gezegend zal worden. Jezus was een Jood, al zijn eerste discipelen en apostelen waren Joden en de eerste gemeente van gelovigen was helemaal Joods. Zowel de Messiasbelijdende Joden als de gelovigen uit de volkeren die hun hart op de HEER richten, richten hun hart op de God van Israël, “die was, die is en die komt” (Openb. 4:8) - “dezelfde, gisteren, vandaag en tot in eeuwigheid” (Hebr. 13:8). Omdat ons geloof zijn wortels heeft in het Joodse volk is antisemitisme de meest afschuwelijke zonde, die door alle christenen absoluut afgewezen moet worden.
4. Het erkennen van de offerende liefdevolle inzet van ware gelovigen uit de volkeren om het Goede Nieuws van de Messias met het Joodse volk te delen. Wij, als Messiasbelijdende Joden, worden opgeroepen om ons te bekeren van onze zondige houding en daden, van onze trots, arrogantie, angst en afzondering van de rest van het Lichaam van de Messias. Wij moeten bidden voor de integriteit, de stabiliteit, het herstel en de missionaire voortgang van de kerk. Ook wij zijn geroepen de besluiten af te wijzen, die sinds de tijd van de apostelen zijn genomen om de Joodse gemeenschap af te houden van het geloof in de Messias Jesjoea.
5. Het aanmoedigen van de christenen uit de volkeren, als individuele gelovigen en als kerken, om de zonden van de kerk tegen de Joodse gelovigen in Jezus te erkennen en te betreuren: (1) alle vormen van vervangingsleer, welke het eerste verbond als verouderd en vervallen beschouwen vanwege de Joodse verwerping van Jezus als Messias, en de (niet-Joodse) kerk uit de volkeren ziet als de vervanging van Israël en als de erfgenaam van Israëls beloften. Dit ten gevolge van het niet serieus nemen van de Bijbelse belofte van Romeinen 11: 29, “de genade die de HEER schenkt neemt hij nooit terug”, (2) het verwerpen en onderdrukken van iedere Joodse beleving van geloof in Jesjoea en het eisen dat Joden die in Jesjoea geloven, hun Joodse identiteit en al hun Joodse gewoonten moesten afwijzen; (3) het zaad van kerkscheuring dat werd gezaaid door het afwijzen van de gemeenschap van Joodse gelovigen in Jesjoea (Jezus) en de ontkenning van “de éne nieuwe mens” van Efeziërs 2.
6. Het begrijpen en waarderen van het goddelijke bestaansrecht van de Messiaans-Joodse gemeenschap.
 - A. Dat de HEER opnieuw een groot werk onder onze Joodse broeders doet voor de redding en verlossing van Israël.
 - B. Dat Joden die de Messias aannemen vrij zijn en aangemoedigd worden om zonder bezwaar Joods te blijven, in overeenstemming met de apostolisch-Joodse manier van leven, wat zowel de besnijdenis van hun zonen inhoudt, als een Joodse levenswijze die past binnen het Nieuwe Verbond.
 - C. Onze broeders uit de volkeren worden opgeroepen te bevestigen en te bidden voor de leerstellige en morele integriteit, stabiliteit en de getuigende voortgang van de Messiaans-Joodse gemeenschap. De broeders uit de volkeren zijn geroepen de verplichting tot voorbeden en ondersteuning voor de redding van Israël op zich te nemen.
7. Het bidden voor en het oproepen van de kerk om verklaring(en) vergelijkbaar met Handelingen 15 af te leggen waarin Joden, die Jezus volgen, bevestigd zullen worden in het voortzetten van hun Joodse manier van leven en hun roeping binnen de context van de Bijbelse normen.

WANNEER: Wordt aangekondigd

WAAR: Jeruzalem, Israël

WAAROM: Opdat de HEER geëerd wordt in het verzoenend werk van zijn Zoon, door de hereniging van de Joodse en niet-Joodse volgelingen van Jesjoea. Deze scheuring tussen de gelovigen uit de Joden en de gelovigen uit de volkeren was de eerste scheuring in het Lichaam van de Messias en werd de wortel van alle verdere kerkscheuringen door de eeuwen heen. Het uiteindelijke doel van het verenigen van het lichaam is het tot stand brengen van de vervulling van de belofte van Romeinen 11: 1-15, die spreekt over de verzoening van de wereld tot de heerlijkheid van de HEER.

HOE: Door Gods genade zullen de genoemde leiders van ons Internationale Comité de bijeenkomst van de leiders van beide gemeenschappen coördineren.

VOORUITZICHT

Wij zijn bemoedigd door de resultaten van de Joods-christelijke dialoog waardoor kerkleiders hebben opgeroepen tot een schuldbelijdenis door de kerken van alle uitingen van antisemitisme, minachting van het Joodse volk, cultivering gedurende vele eeuwen van die minachting door predikers en theologen en voor het verspreiden van alle lasterlijke mythen over de Joden, die vervolging, geweld, bloedbaden en pogroms hebben uitgelokt en die de weg bereid hebben voor de uiteindelijke verschrikking van de Sjoa. Wij bevestigen de oproepen tot schuldbelijdenis die zijn uitgevaardigd over het verkeerd uitleggen van de Schrift, door niet te zoeken naar haar betekenis in de oorspronkelijke Hebreeuwse context. **Op Weg naar de Tweede ‘Vergadering van Jeruzalem’** richt zich op een andere en daarmee in verband staande kwestie, die een belangrijke wortel vormt van deze bovengenoemde zaken. Deze wortel is de afwijzing van de gemeenschap van Joodse gelovigen in Jesjoea (Jezus).

Op Weg naar de Tweede ‘Vergadering van Jeruzalem’ zou wel eens toegang kunnen geven tot het eeuwenoude geheimenis dat door de apostel Paulus in Efeziërs 3 beschreven is. Dat door Jesjoea de gelovigen uit de volkeren (de heidenen) mede-erfgenamen (niet de enige erfgenamen) en mededeelgenoten van de belofte in Jesjoea zijn geworden met de gelovige rest van Israël. Dit geopenbaarde geheimenis, dat de veelvuldige wijsheid van de HEER is, moet door de kerk bekend gemaakt worden aan de overheden en machten in de hemelse gewesten, naar het eeuwenoude plan dat Hij heeft verwezenlijkt in Messias Jesjoea, onze Heer.

Op Weg naar de Tweede ‘Vergadering van Jeruzalem’ zou wel eens een enorme doorbraak van evangelieverkondiging tot gevolg kunnen hebben. Hoewel de apostel Paulus voor zijn bezoek aan Jeruzalem in Handelingen 15 al een aantal geloofsgemeenschappen had gesticht, opende de HEER de sluisdeuren voor evangelisatie naar de volkeren pas volledig voor Paulus en zijn metgezellen na de verklaring van de eerste vergadering van Jeruzalem. Vanwege de beslissing van de vergadering van Jeruzalem was hij in staat het evangelie in volle vrijheid te brengen en kon men het idee laten varen, dat gelovigen uit de volkeren zich moesten bekeren tot het Jodendom voordat ze tot het Lichaam van de Messias werden toegelaten. Op dezelfde wijze zou de HEER, net als na de eerste vergadering van Jeruzalem, de sluisdeuren kunnen openen voor getuigenis aangaande Jezus binnen de Joodse gemeenschap wereldwijd en onder de volkeren.

Deze gedachte is zo opwindend vanwege dat wat Paulus in Romeinen 11 heeft opgeschreven – wat zal Israëls aanvaarding anders wezen dan “*opstanding uit de dood*” – iets dat nog veel groter is dan rijkdom voor de volkeren en de verzoening van de wereld.

II: Op Weg naar de Tweede ‘Vergadering van Jeruzalem’, het antwoord van de niet-Joodse gelovigen

Deze verklaring is in het jaar 2000 opgesteld door de niet-Joodse christelijke leden van het Internationale Comité toen het initiatief een doorstart maakte na een periode van tegenvallers en gebrek aan activiteit. Men kwam tot het besef dat de oorspronkelijke verklaring in feite een verzoek was van de Messiasbelijdende gelovigen aan de kerken, dat vroeg om een antwoord van de niet-Joodse gelovigen.

Als niet-Joodse christenen vanuit de christelijke kerken en gemeenschappen van de volkeren, horen wij de hartenkreet om erkenning en broederschap van onze Messiasbelijdende Joodse broeders, als Joden die tot geloof zijn gekomen in Jezus als Heer, Redder en Messias van Israël en die dit geloof in praktijk trachten te brengen in gemeenschappen, waarvan de aanbidding, het onderwijs en de levensstijl duidelijk Joods zijn.

Wij ontvangen de visie - en identificeren ons ermee - dat op zekere dag een Tweede ‘Vergadering van Jeruzalem’ zal worden gehouden, waarin het leiderschap van de kerk uit de volkeren (Ecclesia ex gentibus) de weer levend geworden kerk van de besnijdenis (Ecclesia ex judaeis) zal erkennen en er een volledige gemeenschap mee zal aangaan, terwijl alle decreten en wetgeving tegen de Joodse wijze van uitdrukking en vormgeving van het geloof herroepen worden.

Wij bevestigen opnieuw de Nieuwtestamentische visie van Efeziërs 2, dat de kerk door het kruis tot één nieuwe mens gevormd is door de verzoening van Jood en niet-Jood in één lichaam.

Wij erkennen dat, voordat zo’n ‘Vergadering van Jeruzalem’ kan plaatsvinden, alle kerken en tradities uit de volkeren door de Heilige Geest geleid moeten worden in een proces van gebed en reiniging, wat moet leiden tot een groeiend besef van schuld over:

- Alle prediking en onderwijs dat de HEER het verbond met Israël herroepen heeft en dus het ontkennen van het onderricht van Romeinen 11: 29.
- Alle gedwongen assimilatie van Joodse gelovigen in niet-Joodse gemeenschappen, culturen en denkpatronen.
- Alle vormen van antisemitisme.

Wij geloven dat deze verzoening van de Joodse en de niet-Joodse gelovigen in Christus de verhoring zal zijn van het gebed van Jezus in Johannes 17: 21 en dat het een nieuwe drang tot eenheid tussen de gelovigen uit de volkeren zal bewerken. Vol vertrouwen spreken wij de hoop uit dat dit werk van verzoening een grote golf van evangelieverkondiging en van herstel van gerechtigheid onder de verdeelde volkeren van de wereld zal losmaken.

Wij aanvaarden de uitnodiging van onze Joodse broeders om te werken aan de realisatie van deze visie van verzoening in Christus en wij verplichten onszelf deze visie uit te dragen in alle christelijke kerken en denominaties wereldwijd.

25 oktober 2000
Dallas, Texas

III: De Visie

De visie is opgesteld in 2002 en goedgekeurd door het Internationale Comité

Op Weg naar de Tweede ‘Vergadering van Jeruzalem’ is een initiatief van schuldbelijdenis en verzoening tussen het Joodse en niet-Joodse deel van de kerk. De visie is dat er op zekere dag een tweede ‘Vergadering van Jeruzalem’ gehouden zal worden, welke in belangrijk opzicht het tegenovergestelde zal zijn van de eerste vergadering, die in Handelingen 15 is beschreven. Terwijl de eerste vergadering bestond uit Joodse gelovigen in Jesjoea (Jezus), die besloten de gelovigen uit de volkeren de eisen van de Joodse wet niet op te leggen, zal de tweede vergadering bestaan uit kerkelijke leiders uit de volkeren, die de Joodse gelovigen in Jesjoea zullen verwelkomen en erkennen, zonder van hen te eisen hun Joodse identiteit en gebruiken op te geven.

Het initiatief wordt geleid door een Internationale Comité van veertien leiders, zeven Joods en zeven uit de volkeren, terwijl beiden, de Joodse leden en de leden uit de volkeren een brede vertegenwoordiging vormen van de verschillende internationale bewegingen en kerken, traditioneel en nieuw, die Jesjoea (Jezus) belijden als Heer en Heiland. De bestuursleden beschouwen zichzelf als dienaren van deze visie om:

- Kerkelijke leiders en christelijke theologen bewust te maken van het herstel van het Joodse deel van de kerk (de kerk van de besnijdenis).
- Schuldbelijdenis aan te moedigen voor de zonden van de christenen uit de volkeren en de christelijke kerken tegen het Joodse volk, in het bijzonder voor de onderdrukking van het gemeenschappelijk Joodse getuigenis aangaande Jesjoea, de Messias.
- Voorbeden aan te moedigen voor alle kerken uit de volkeren opdat zij alle vormen van vervangingsleer m.b.t. de roeping en uitverkiezing van Israël zullen afschaffen en de plaats van de Joden in het Lichaam van de Messias zullen erkennen.
- De Messiaans-Joodse gemeenschap binnen en buiten Israël aan te moedigen om deel te nemen aan deze visie van verzoening en herstel en daardoor eenheid te bewerken onder de verschillende stromingen en organisaties binnen de Messiaans-Joodse beweging.

Het Internationale Comité zal trachten al het mogelijke te doen om een oproep voor een tweede ‘Vergadering van Jeruzalem’ te doen uitgaan. Dit kan alleen gebeuren onder de uitdrukkelijke leiding van de Heilige Geest. Alleen de Heilige Geest kan ons laten zien hoe een vergadering verwezenlijkt kan worden, die door alle kerken, denominaties en bewegingen erkend zal worden.

Binnen het proces op weg naar een tweede ‘Vergadering van Jeruzalem’ zou er een bijeenkomst in Jeruzalem moeten komen, waarin zo veel mogelijk vertegenwoordigers van de kerken en denominaties uit alle werelddelen bijeen zouden moeten komen met het doel om de gehele christelijke wereld op te roepen om de kerk van de besnijdenis tijdens een Tweede ‘Vergadering van Jeruzalem’ te erkennen.

Wij doen dit opdat de HEER geëerd zal worden door het verzoenende werk van zijn Zoon, door de genezing van het allereerste schisma in het Lichaam van Christus, het schisma tussen het Joodse en het niet-Joodse deel.

Het uiteindelijke doel van de eenwording van het Lichaam en het herstel van de Joodse gelovigen in hun rechtmatige plaats, is het bespoedigen van de komst van de Heer Jesjoea in heerlijkheid en de voltooiing van zijn verlossend werk in het Koninkrijk van de HEER.

“Wat zal Hij dan, wanneer Hij hen opnieuw aanvaardt, anders teweeg brengen dan hun opstanding uit de dood?” (Romeinen 11: 15).

IV: Een oproep aan de Kerk

Een oproep aan de Kerk is opgesteld tijdens de voorbedenconferentie van TJC-II in Jeruzalem in september 2006 en goedgekeurd door het Internationale Comité namens TJC-II.

Als volgelingen van Jezus, afkomstig uit vele landen en vele kerkelijke tradities en uit de Messiaans-Joodse Gemeenschap, zowel in Israël als in de diaspora, zijn wij in Jeruzalem bijeengekomen van 12–14 september 2006 onder auspiciën van de beweging **Op weg naar een Tweede ‘Vergadering van Jeruzalem’** en de *Jerusalem Olive Tree Fellowship*. Het doel van onze bijeenkomst is om samen te bidden en om - langs de weg van schuldbelijdenis - verzoening te zoeken met de HEER en met elkaar. Vanuit deze vergadering doen we in naam van TJC-II de volgende oproep aan de Kerk wereldwijd.

1. Hoor onze oproep om erkenning van en gemeenschap met de Messiasbelijdende Joodse broeders en zusters. Zij zijn als Jood tot geloof gekomen in Jezus als Heer, Redder en Messias. Zij trachten dit geloof gestalte te geven in gemeenschappen waarvan de eredienst, het onderwijs en de levensstijl uitgesproken Joods zijn.
2. Hoor ons verlangen naar de dag dat er een Tweede ‘Vergadering van Jeruzalem’ zal plaatsvinden, waar de leiders van de kerken uit de volkeren (“ecclesia ex gentibus”) de weer tot leven gekomen Messiaans-Joodse gemeenschap (“ecclesia ex Judaeis”) zal erkennen, daarmee volledige gemeenschap zal aangaan en ook alle decreten en kerkelijke wetgeving zal herroepen die gericht zijn tegen Joodse vormen van geloof in de Messias.
3. Hoor onze oproep dat – wil zo’n Tweede ‘Vergadering van Jeruzalem’ kunnen plaatsvinden – een door de Heilige Geest geleid proces van gemeenschappelijke schuldbelijdenis en boetedoening moet plaatsvinden, vanwege:
 - alle vormen van antisemitisme
 - alle vormen van gedwongen assimilatie van Joodse gelovigen aan de regels van de kerkelijke gemeenschappen van de volkeren, aan hun cultuur en aan hun manier van denken
 - alle vormen van vervangingsleer waarin geleerd wordt dat de HEER het Joodse volk heeft verworpen en dat de kerk de plaats van Israël heeft ingenomen
 - alle daden die hebben bijgedragen tot het nagenoeg uitroeien van Joods geloof in Jezus
4. Hoor onze oproep om het herstel van Jeruzalem tot de volheid zoals de HEER die bedoeld heeft:
 - als een profetische stad, die centraal staat in Gods verlossingsplan
 - als een stad van gezag in het wereldwijde Lichaam van Christus;
 - als een stad van verzoening, die een zegen zal zijn voor alle volkeren.
5. Hoor onze oproep aan alle kerken om hun Joodse wortels te herontdekken.
6. Hoor onze oproep om verzoening in Christus tussen de Joodse gelovigen en gelovigen van andere etnische achtergronden en kerkelijke tradities (zie Ef. 2: 14-15). Dit zal de vervulling zijn van het gebed van Jezus in Johannes 17:21 en zal leiden tot een nieuwe beweging van eenheid onder de kerken en gelovigen uit de volkeren.

7. Hoor ons verlangen dat dit werk van verzoening zal leiden tot grote voortgang in de verkondiging van het evangelie en tot het herstel van gerechtigheid onder de verdeelde volkeren van de wereld (zie Romeinen 11: 11-15).

Wij bidden dat het antwoord op deze oproep krachtig zal bijdragen tot de groeiende beweging van verzoening, op zowel gemeenschappelijk als persoonlijk vlak, tussen de leerlingen van Jezus, zowel de Joodse leerlingen, als de christelijke leerlingen uit de volkeren.

Toevoeging:

In antwoord op de vraag waarom in Een oproep aan de Kerk het land Israël niet genoemd wordt, willen we erop wijzen dat in het boekje, Op Weg naar de Tweede ‘Vergadering van Jeruzalem’: de Visie en het Verhaal (2005), reeds de onderstaande verklaring is opgenomen:

“Het is ons echter duidelijk geworden, in het bijzonder door onze besprekingen met Messiasbelijdende Joodse leiders in Jeruzalem, dat een juist Bijbels verstaan van de uitverkiezing van Israël en van Gods “onherroepelijke” verbond met het uitverkoren volk ook een fundamentele verbinding inhoudt tussen het geschenk van het land Israël en de roeping van het volk. Steun aan TJC-II houdt niet in dat men een specifieke keuze maakt voor een politiek of theologisch standpunt met betrekking tot de grenzen van het land of het beleid van welke Israëlische regering dan ook. Een juiste aanvaarding van de Joodse gelovigen door de gelovigen uit de volkeren vereist een erkenning dat de belofte van het land een inherent onderdeel vormt van het verbond dat niet herroepen is. Als onderdeel van Israëls roeping een zegen voor de volkeren te zijn, is de gave van het land bedoeld om een zegen te brengen aan de naburige volkeren die op een andere manier ook in een Abrahamitische erfenis delen (p. 28).”

V: Een voorstel voor een verklaring van de kerken waarin de Messiaans-Joodse beweging wordt aanvaard

*Deze verklaring is opgesteld door leden van het Internationale Comité en aanvaard door het hele Comité in 2007 om aan de kerken een idee te geven hoe zij zouden kunnen reageren op **Een oproep aan de Kerk**, en op de vraag: “Op wat voor soort reactie hoopt TJC-II van de kant van de christelijke kerken?”*

In Handelingen 15 zien wij dat de eerste ‘Vergadering van Jeruzalem’ koos voor het principe van respect voor verscheidenheid binnen het Lichaam van Christus met betrekking tot de identiteit van Joodse en niet-Joodse gelovigen. In overeenstemming daarmee leggen wij,, de volgende verklaring af:

1. We spreken uit dat de uitverkiezing van Israël onherroepelijk is en wij spreken uit dat het werk van de HEER met het Joodse volk met betrekking tot hun redding en de roeping van Israël om een zegen te zijn voor de volkeren nog niet voltooid is.

2. We spreken uit dat Joden die tot geloof komen in de Messias Jezus, groepen zijn om hun Joodse identiteit te behouden en te leven als deel van hun volk op een wijze die in overeenstemming is met het Nieuwe Verbond.

3. We spreken uit dat het vormen van Messiaans-Joodse gemeentes een belangrijke en effectieve manier is om uitdrukking te geven aan een collectieve Joodse identiteit (in Jezus) en als een manier om een getuigenis te vormen van Jezus voor de Joodse gemeenschap. We bevestigen ook Joodse groepen die onderdeel uitmaken van de kerken en die zich toegelegd hebben op het onderhouden van hun Joodse leven en identiteit.

4. We spreken uit dat wij als kerk bereid zijn om bruggen te bouwen met de Messiaans-Joodse gemeenschap; om vriendschapsbanden op te bouwen en om te bidden voor hun groei en bloei. We zullen dit blijven doen ook wanneer de locale of nationale Joodse gemeenschap daarmee moeite heeft.

5. We spreken uit dat wij bereid zijn om onze middelen ook ter beschikking te stellen van Messiaans-Joodse gemeentes, zendingsorganisaties and theologische scholen opdat zij zo in staat gesteld worden hun door de HEER gegeven bestemming te bereiken.

6. We spreken we uit dat wij bereid zijn om een stem te zijn binnen ons kerkverband en onze invloed uit te oefenen om weerstand te bieden aan alle vormen van antisemitisme, de vervangingstheologie en iedere vorm van onderricht die het gestalte geven aan een Joodse identiteit in Jezus uitsluit.

7. Tenslotte spreken we uit dat wanneer de levenswijze van de Joodse gelovigen en de gelovigen uit de volkeren met hun onderscheiden identiteiten samen opgroeien, de HEER daardoor verheerlijkt zal worden, dat het Koninkrijk van God erdoor bevorderd zal worden en dat de visie van “de éne nieuwe mens” van Efeziërs 2 zich dan zal ontfouwen als onderdeel van de oorspronkelijke zegen van Abraham voor de volkeren.

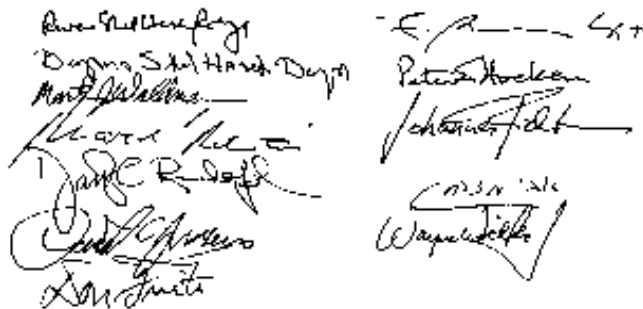
VI: De gezamenlijke verklaring van de leiders van JOTF en TJC-II

De leiders van de Jerusalem Olive Tree Fellowship (JOTF) en het Internationale Comité van Op Weg naar een Tweede 'Vergadering van Jeruzalem' (TJC-II) zijn op 29 en 30 april 2008 in Kirjat Ye'arim in Israël bijeengewees.

Wij bevestigen opnieuw onze diepe en respectvolle liefde voor elkaar.

Wij omhelzen elkaar in de gezamenlijke visie van JOTF en TJC-II van een volledige verzoening tussen de Joodse en de niet-Joodse takken van het Lichaam van de Messias.

Wij verbinden ons met elkaar om samen te wandelen in eenheid en vertrouwen, met daarbij een volledig respect en een diepe achting voor het aanvullende karakter van onze onderscheiden gaven en roepingen.

The image shows two columns of handwritten signatures. The left column contains signatures from the Jerusalem Olive Tree Fellowship (JOTF), including names like 'Darius Skel Harsh Daryn' and 'Klaus 'ke-i'. The right column contains signatures from the International Committee for a Second 'Gathering of Jerusalem' (TJC-II), including names like 'Peter Huelken' and 'John Felt'. The signatures are written in various styles and colors, including blue and black ink.

Niet aanwezig waren:

*Jonathan Bernis, John Dawson en Vasile Mihoc.
Ieder van hen heeft later zijn instemming betuigd.*

VII: De visie van TJC-II

*Deze verklaring over de visie van TJC-II is opgesteld voor de internationale bijeenkomst, die gehouden is in Gnadenthal, Duitsland in september 2008. De verklaring is niet bedoeld ter vervanging van het oorspronkelijke document met **De Visie** van Op Weg naar een Tweede ‘Vergadering van Jeruzalem’ en beide verklaringen vormen een expressie van de visie van TJC-II.*

In de visie van TJC-II verwijst het woord “vergadering” niet alleen naar een toekomstige gebeurtenis maar dient het ook als een symbool voor het samenkomen van leiders van beide zijden om het proces van verzoening tussen het Joodse en het niet-Joodse deel van het ene Lichaam te voltooien.

De centrale elementen van de visie

- de erkenning door de christelijke kerken van de legitimiteit en de noodzaak van Joodse uitdrukkingsvormen van geloof in Jesjoea, de Messias van Israël en de Redder van de wereld;
- de volledige verzoening tussen het Joodse en het niet-Joodse deel van het Lichaam van de Messias;
- het eren door de gelovigen uit de volkeren - zowel persoonlijk als gemeenschappelijk - van de Joodse gelovigen als de “oudere broer”;
- het herstel van het Bijbelse patroon van relatie tussen het Joodse en het niet-Joodse deel van het Lichaam;
- de verwerping van alle decreten en veroordelingen gericht tegen de Joodse identiteit en het Joodse leven in Jesjoea door die kerken, waarvoor dat van toepassing is;
- het op weg zijn naar Jeruzalem als oorsprong, centrum en doel, zoals nu al gesymboliseerd in de relatie met de *Jerusalem Olive Tree Fellowship* als volwaardige deelnemer aan de visie.

De noodzakelijke middelen om de visie te realiseren

- Een schuldbelijdenis over en een zich voorgoed afkeren van alle aspecten en gevolgen van de vervangingstheologie, met name m.b.t. de onderdrukking van een specifiek Joods getuigenis van Jesjoea, en vergeving daarvoor vragen aan de HEER en aan de Joodse gelovigen;
- het bevestigen van de onherroepelijke geldigheid van de Bijbelse beloften voor Israël, inclusief de terugkeer van het Joodse volk naar het land;
- het herontdekken van het Jood-zijn van Jesjoea, “zoon van David, zoon van Abraham” (Matt. 1:1), “de leeuw uit de stam Juda” (Openb. 5:5) en het uitwerken van dit inzicht in de kerken.

De beloofde vruchten van deze verzoening

- Een immense wederzijdse zegen: “een rijke gave voor de wereld” (Rom. 11:12) en voor het Joodse volk: “opstanding uit de dood” (Rom. 11:15);
- het opheffen van eeuwenoude vervloekingen en het verwijderen van al het kwaad dat is voortgevloeid uit de vervangingstheologie;
- het opengaan van deuren zodat het Joodse volk haar Messias kan ontvangen;

- een nieuwe dynamiek voor de evangelieverkondiging aan de volkeren;
- een nieuwe dynamiek voor eenheid binnen het Lichaam van de Messias;
- het zich openen van de christelijke kerken om de volle rijkdom te ontvangen van het Nieuwe Verbond in Jesjoea dat gesloten is “met het volk van Israël en het volk van Juda” (Jer. 31:31) Dit zal leiden tot een grondige zuivering van alle schatten die zij door de eeuwen heen meegedragen hebben;
- het zich openen van de Messiaans-Joodse beweging om deze gezuiverde schatten van de kerken uit de volkeren te ontvangen;
- het verhaasten van de komst van onze Heer Jesjoea in heerlijkheid.

VIII: TJC-II en de eenheid van de Kerk

Dit document, dat was opgesteld ter voorbereiding van de internationale bijeenkomst in Gnadenthal, Duitsland in september 2008, is naar aanleiding van de discussies in Gnadenthal aangepast en toen goedgekeurd door het Internationale Comité van TJC-II.

De Joodse gelovigen en de eenheid van de Kerk

De focus van TJC-II is erop gericht om te komen tot verzoening tussen de Joodse gelovigen en de gelovigen uit de volkeren in het ene Lichaam van de Messias (de universele ekklesia, die bestaat uit Jood en niet-Jood). Deze visie is geboren vanuit een biddend bezig zijn met de eerste vergadering in Jeruzalem die beschreven is in Handelingen 15. Tijdens deze eerste vergadering hoorden de Joodse apostelen en oudsten hoe de niet-Joden “de boodschap van het evangelie” waren gaan geloven (Hand. 15:7) en de Heilige Geest hadden ontvangen, zoals dat ook eerder gebeurd was bij de Joodse gelovigen in Jesjoea (zie Handelingen 15:8). De harten van allen waren gereinigd “door het geloof” (Hand. 15:9), zodat allen, zowel Jood als niet-Jood, waren gered “door de genade van de Heer Jezus” (Hand. 15:11) en één heilig volk vormden voor de HEER. De visie van TJC-II is om te komen tot het herstel van deze eenheid van “de edele olijfbom”, waarop de gelovigen uit de volkeren geënt zijn (Rom. 11) en tot die éne nieuwe mens (“uit die twee ... één nieuwe mens”, Ef. 2:15). Deze eenheid wordt beschreven als “het mysterie van Christus [Messias]” in Ef. 3:4. TJC-II is ervan overtuigd dat de Joodse gelovigen de sleutel hebben tot het herstel van het verdeelde Lichaam van de Messias.

De geloofsgemeenschap van de eerste generatie was volledig Joods en bestond uit een groep gelovigen binnen Israël die in steeds toenemende mate als zodanig te identificeren was. De beslissing van de eerste vergadering van Jeruzalem om niet-Joden tot het lichaam toe te laten zonder een bekering tot het Jodendom te eisen, veroorzaakte nieuwe spanningen binnen Israël. Er zijn twee stadia te onderscheiden in het oorspronkelijke proces van uiteen gaan. De eerste stap was toen de synagoge de Joodse gelovigen in Jesjoea ging uitsluiten. Dit begon zich af te spelen tegen het einde van de eerste eeuw¹. Dit bracht de scheiding tussen Israël en de Messiaans-Joodse gemeenschap voort. De Joodse gelovigen werden buiten de synagoge gesloten, maar ze bleven wel volledig deel uitmaken van de grotere gemeenschap van gelovigen in Jesjoea (de kerk). De tweede stap vond plaats toen de kerk, tussen de tweede en de vierde eeuw, - nu een kerk die vooral bestond uit een overweldigend aantal gelovigen uit de volkeren - , de Joodse gelovigen in Jesjoea eerst naar de zijlijn duwde en tenslotte geheel buitensloot. Dit proces vond haar voltooiing in de vierde eeuw door kerkelijke wetgeving waarbij van nieuwe Joodse gelovigen in Jesjoea en andere gelovigen van Joodse oorsprong werd geëist dat zij alle Joodse gebruiken en elke vorm van Joodse identiteit zouden afzweren. Op deze manier kwam in de plaats van het model van eenheid van de “éne nieuwe mens” in Efeziërs het “universele” model van een conciliaire kerk van de volkeren. Vanuit deze hoek bekeken, is TJC-II een initiatief dat moet leiden tot het herstel van het oorspronkelijke model van eenheid van het Lichaam van de Messias.

Het model van de éne nieuwe mens voor de eenheid van het Lichaam van de Messias

De visie van TJC-II biedt een ander model voor de verzoening van de verdeelde christenheid dan de

¹ De vaak herhaalde uitspraken waarin gezegd wordt dat de “synode” van rabbijnen van Javne het verdrijven van de Joodse gelovigen in Jesjoea uit de synagoge verordend heeft, gaan vaak voorbij aan het feit dat de rabbijnen in Javne geen direct gezag hadden over de Joodse gemeenschappen in de diaspora. Om die reden is het beter te zeggen dat deze beslissing het begin vormde van het proces van het verdrijven van de gelovigen in Jesjoea uit de synagoge.

modellen die in de afgelopen eeuw, hetzij van oecumenische zijde, hetzij van evangelische zijde, gehanteerd zijn. Het is een model dat geworteld is in het Messiaanse geloof van het Nieuwe Testament. Het is direct geworteld in de dood en opstanding van Jesjoea, want de verzoening is tot stand gebracht in het vlees van Jesjoea. Hij verzoende “door het kruis beide [Jood en niet-Jood] in één lichaam met de HEER, door in zijn lichaam de vijandschap te doden.” (Ef. 2:16).

Als visie voor de eenheid van Jood en niet-Jood in het ene Lichaam van de Messias, kan de visie van TJC-II niet louter een geestelijke visie zijn. Zoals Israël een historisch volk is in de wereld, zo is ook de kerk een historische realiteit van de volkeren die geënt zijn in de realiteit van Israël, dat tegelijk een geestelijke maar ook een fysieke realiteit belichaamt. Israël is een historisch zichtbaar volk en zo is ook de kerk een historisch zichtbaar ‘volk’. De eenheid van ‘de éne nieuwe mens’ zal een eenheid zijn van alle gelovigen en van alle gemeenschappen die het getuigenis afleggen van het geopenbaarde geloof “dat voor eens en altijd aan de heiligen is overgeleverd.” (Judas 1:3).

Het model van ‘één nieuwe mens’ is waarlijk Joods in haar realistische verstaan van “het vlees van Jesjoea” dat is het Lichaam van de Messias. Het maakt het realisme zichtbaar van het Joodse begrip van Geest en vlees, zoals we dat zien in het onderricht van Efeziërs 5. Daar vergelijkt Paulus de eenheid van het huwelijk “en die twee zullen tot één vlees zijn” met het geheimenis van de Messias en zijn ekklesia (kehila). Het model van ‘één nieuwe mens’ voor de eenheid van de kerk is dan tegelijk persoonlijk maar ook het hele Lichaam omvattend. Hier is geen ruimte voor een primair institutioneel model van eenheid, hoewel bepaalde institutionele elementen niet buitengesloten kunnen worden. Ook staat het geen louter geestelijk begrip van eenheid toe, alsof de uiterlijke kanten van de eenheid van het Lichaam van geen of slechts secundair belang zouden zijn.

Omdat een Joodse uitdrukking van het geloof in Jesjoea noodzakelijk Messiaans is, en omdat het herstel van de Joodse expressie van het Lichaam van de Messias een teken is van de “eindtijd”, vormt eschatologie een centraal onderdeel binnen het model van eenheid zoals dit gepresenteerd wordt in TJC-II. De kerken worden daardoor herinnerd dat we geroepen zijn naar “het eeuwenoude plan” (Ef. 3:11) wat de apostel Paulus nog steeds beschrijft als “de hoop die Israël koestert” (Hand. 28:20).

De eenheid van het Nieuwe Verbond in het bloed van Jesjoea geworteld in de verbonden met Israël

De eenheid van de kerk vloeit direct voort uit de eenheid in Jezus de Messias zelf en uit Zijn offervaardige liefde voor alle mensen, die volbracht is aan het kruis op Golgotha. In de persoon van Jezus, de nieuwe Adam, zijn God en mens volmaakt verenigd. Deze eenheid in Jesjoea wordt de eenheid van de kerk, zijn Lichaam, door het offer van zijn leven aan het kruis en door de uitstorting van de Heilige Geest.

Het getuigenis van TJC-II is, dat het Nieuwe Verbond niet goed begrepen of geleefd kan worden zonder de verbonden met Israël, die beschreven zijn in het Eerste Testament. Het Nieuwe Verbond is gebouwd op de verbonden met Israël. Het is gefundeerd in de verbondsbeloften die gedaan zijn aan Abraham en zijn nakomelingen, in het verbond van de Sinai met de twaalf stammen onder leiding van Mozes en in de koninkrijksbeloften die gegeven zijn aan David. Het Nieuwe Verbond in het bloed van Jesjoea schaft de andere verbonden niet af, maar vormt een vernieuwing en een transformatie van de relatie, die door de verbonden uit het verleden al tot stand gekomen was tussen de HEER en de huizen van Israël en Juda (zie Jer. 31:31, 33). In het Nieuwe Verbond is er zowel een continuïteit als een discontinuïteit met de orde van het verbond onder Mozes. De taal van het Nieuwe Verbond neemt alles in zich op van het verbond onder Mozes dat toepasbaar is binnen de orde van het Nieuwe Verbond en bevestigt alle voorgaande verbonden en brengt deze tot volheid.

De sleutel om tot het inzicht te komen dat de eenheid van de kerk volledig in en door Jesjoea bestaat en dat het Nieuwe Verbond een vernieuwing is van de verbonden met Israël, ligt in het juiste verstaan van het Jood-zijn van Jesjoea, zijn specifieke zending tot Israël en zijn totale identificatie

met zijn eigen volk. Jesjoea is de dienstknecht des Heren, die door Johannes gedoopt wordt met een doop van bekering en die zich zo volkomen identificeert met zijn eigen volk, zelfs in hun zonden. Door zich zo te identificeren met zijn eigen volk, identificeert Jesjoea zich ook met de roeping van Israël om een priesterlijk volk en een licht voor de volkeren te zijn. Op deze manier wordt Jesjoea, “zoon van David, zoon van Abraham” (Matt. 1:1), geopenbaard aan Israël als Messias en als de Zoon van de levende God (Matt. 16:16), en wordt zo de Redder van de wereld, die gestorven is voor onze zonden en opgewekt is voor onze rechtvaardiging (Rom. 4:25). Jesjoea is de enige weg tot behoudenis en als hoofd van het lichaam is Hij ook het doel. In het evangelie van Johannes vat Jesjoea dit allesomvattende karakter van zijn rol samen door te zeggen: “Ik ben de weg, de waarheid en het leven” (Joh. 14:6).

Ieder onderricht dat ervan uit gaat, dat het verbond van de HEER met Israël beëindigd is en ieder onderricht dat Jezus losmaakt van zijn eigen volk, brengt verdeeldheid mee. Dat maakt de nieuwe orde afhankelijk van het gegeven dat de HEER gebroken zou hebben met zijn verbondstoewijding aan Israël. Een dergelijke houding ondermijnt de stabiliteit van de orde van het Nieuwe Verbond en maakt het onderworpen aan een geest van veroordeling, waarbij er steeds weer nieuwe mensen kunnen opstaan die beweren dat zij de “authentieke kerk” zijn, die in de plaats gekomen is van de anderen die veroordeeld worden omdat zij opstandig en afvallig zouden zijn.

Terwijl het zo is dat de beloften van het verbond hun vervulling vinden in Jesjoea, zijn nog niet alle beloften tot hun vervulling gekomen door de eerste komst van de Messias. Het éne geloof in de Messias die gekomen is, schenkt de éne hoop op de Messias die nog moet komen. De boodschap van de apostel Petrus aan de mannen van Israël in Handelingen 3 maakt duidelijk dat de vervulling van alle beloften zal plaatsvinden wanneer “de tijd aanbreekt waarover de HEER van oudsher bij monde van zijn heilige profeten heeft gesproken en waarin alles zal worden hersteld” (Hand. 3:21); dan “zal hij de Messias zenden die hij voor u bestemd heeft. Dat is Jezus” (Hand. 3:20). TJC-II is daarom een visie voor het bijeenbrengen van zowel Israël als de kerk ter voorbereiding op de komst van de Heer Jesjoea in heerlijkheid.

De dienaarrol van TJC-II

TJC-II is geen kerk. TJC-II kent ook geen lidmaatschap. Om die redenen kan TJC-II geen credo of geloofsbelijdenis hebben. Als een visie voor de gehele kerk, het Lichaam van de Messias, heeft TJC-II de rol om een dienaar en een helper te zijn voor het tot stand brengen van de eenheid die de HEER gewild heeft voor het lichaam van zijn Zoon. TJC-II brengt Joodse geloofsgemeenschappen die Jesjoea belijden als de Masjiach en de Zoon van de levende God, samen met historische christelijke kerken die de godheid en de mensheid van Jezus belijden in de geloofsbelijdenis van Nicea en met andere christelijke denominaties die de uniciteit van Jezus bevestigen in meer recente verklaringen zoals de Geloofsverklaring van de Internationale Associatie van Evangelische Gemeentes. Er is geen plaats in TJC-II voor godsdienstige groeperingen die ervan uitgaan dat de Bijbelse openbaring onvolledig is en die niet belijden dat Jezus Christus de volheid van Gods openbaring is.

De strategie van TJC-II om tot eenheid te komen

De strategie van TJC-II om tot eenheid te komen is gefundeerd in de overtuiging dat de fundamentele eenheid van de kerk beïnvloed wordt door de eenheid van Jood en niet-Jood in het Lichaam van de Joodse Messias. Dit betekent dat het herstel van de zichtbare eenheid alleen plaats kan hebben wanneer de HEER een authentieke Joodse vorm van geloofsexpressie van de kerk herstelt en wanneer alle christelijke kerken en confessies hun geloof en hun leven laten zuiveren door een grondige terugkeer naar de Joodse wortels.

Het model van ‘één nieuwe mens’ respecteert zowel de identiteit van de Jood als van de niet-Jood.

Het erkennen van de Joodse wortel betekent dan ook niet dat de gelovigen uit de volkeren Joods moeten worden of de Joodse gebruiken moeten gaan beoefenen, zoals de eerste vergadering van Jeruzalem duidelijk heeft gemaakt. Het beeld van het enten maakt duidelijk dat de niet-Joodse takken hun voeding ontvangen vanuit de natuurlijke (of edele) olijfboom van Israël, volledig opgenomen in Jesjoea, maar ze verliezen daarmee niet hun identiteit als *ethnoi*, (gojiem, volkeren) die hun schatten zullen brengen in de heilige stad en “hun lof en eer komen betuigen” (Openb. 21: 26).

De strategie van TJC-II maakt geen scheiding tussen liefde en waarheid. Dit betekent dat we er in TJC-II naar streven om alles lief te hebben, te respecteren en te eren wat het werk van de Heilige Geest vertegenwoordigt in iedere kerk en denominatie, waar Jezus beleden wordt als de enige Zoon van God, de enige Redder van de wereld en de enige middelaar tussen de HEER en mens. Maar dit betekent ook dat we verdriet hebben over de zonden – en deze belijden – die gedurende de geschiedenis van de christenheid de naam van Jezus omlaag hebben gehaald, in het bijzonder de zonden van minachting en haat jegens het Joods volk en de Joodse discipelen van Jesjoea. Eenheid in liefde en waarheid vereist dat deze ‘bewegingen’ van eren en danken en van verdriet en zonde belijden steeds bij elkaar worden gehouden. Het eren én het uiten van verdriet vormen niet een tactiek die eenmalig toegepast wordt, maar zullen zich steeds meer verdiepen naarmate wij ons allen voorwaarts bewegen in liefde en waarheid.

De vervulling van de visie van TJC-II vereist een bereidwilligheid van alle kanten om de zonden van het verleden te belijden en om de ernstige consequenties te erkennen die het gevolg geweest zijn van het verlies en het onderdrukken van het Joodse getuigenis van Jesjoea. Het afstand nemen van de Joodse wortel heeft op allerlei verschillende manieren gevolgen gehad in de verschillende christelijke tradities. We moeten de Heilige Geest de ruimte geven om iedere kerk en denominatie te leiden in dit proces van zuivering en in het opnieuw verbinding maken met de Joodse wortel.

Om een aanvang te maken op het pad van verzoening, zoals TJC-II dat voorstaat, is het niet vereist dat bij allen hetzelfde niveau van eenheid in geloof, liefde en hoop aanwezig is zoals dat tot stand zal komen door de volledige verzoening waar we naar streven en voor blijven bidden. Omdat TJC-II het meest brede scala aan christelijke tradities als maar mogelijk is bij elkaar brengt, betekent dit tegelijk hoop op iets groots maar ook een formidabele uitdaging, tezamen met een niet gering ongemak – en dat niet slechts aan één zijde! Zoals het vraagt om een stap in geloof in de Heilige Geest om binnen te gaan in deze visie, zo vereist het ook een voortdurend geloof en vertrouwen in de Heilige Geest om dieper voort te gaan op deze unieke weg van verzoening.

TJC-II en de verzoening van christenen

Het is de ervaring binnen TJC-II dat de tegenwoordigheid van de Messiaans-Joodse partner een radicale verandering bewerkt van de contacten tussen de gescheiden christelijke kerken en gelovigen. In de tegenwoordigheid van het Joodse getuigenis van Jesjoea, kunnen zowel de historische christelijke kerken als de nieuwere evangelische opwekkingsbewegingen de “oudere broer” herkennen, die aan ons allen vooraf is gegaan en die we allemaal dienen te eren. Deze nieuwe situatie biedt de gelovigen uit de volkeren een gelegenheid zich te verootmoedigen en de gezamenlijke zonden jegens de Joodse gelovigen in Jesjoea te belijden.

Vaak wordt de sterkste ondersteuning van TJC-II gevonden onder christenen uit de historische kerken en uit de evangelische beweging, die reeds door initiatieven van verzoening en eenheid tot vruchtbare relaties met elkaar zijn gekomen. Vaak zijn dit initiatieven die mogelijk gemaakt zijn vanuit de charismatische beweging. Hoewel deze initiatieven niet ontstaan zijn vanuit een direct contact met het Joodse volk, zijn ze mogelijk gemaakt door een gezamenlijke ervaring van de HEER in de Geest en een gezamenlijke liefde voor de geschriften van beide Testamenten. Wanneer zij contact krijgen met TJC-II verschaft de Messiaans-Joodse relatie en wortel hun een diepere theologische reden voor de onderlinge gemeenschap en de samenwerking onder christenen. Wanneer de gescheiden gelovigen uit de volkeren gaan ontdekken en erkennen dat zij gezamenlijk geënt zijn in de Messias, die zich totaal identificeert met zijn volk Israël, dan ontdekken zij de werkelijke grond voor de eenheid van de Kerk, zoals weergegeven in Ef. 2:12 - 3:6.

De “Vergadering van Jeruzalem” als het einddoel van TJC-II

De visie van TJC-II is geformuleerd in de termen van een toekomstige tweede ‘Vergadering van Jeruzalem’. Dit is een getrouwe weergave van de visie die Marty Waldman heeft ontvangen. TJC-II blijft echter een visie die wij ontvangen hebben van de HEER. Het is niet een project dat het Internationale Comité aan het organiseren is.

We zijn er ons van bewust dat het woord “vergadering”¹ verschillende betekenissen heeft in de verschillende christelijke tradities. Het is een woord dat in sommige talen niet altijd even gemakkelijk te vertalen is. In de visie van TJC-II moet de “vergadering” op de eerste plaats begrepen worden in relatie tot de vergadering van de apostelen en oudsten in Jeruzalem die beschreven is in Handelingen 15.

De visie over deze tweede vergadering dient ertoe om naar een toekomstige gebeurtenis te verwijzen en staat symbool voor de volledige genezing van de scheiding tussen de Joodse gelovigen en de gelovigen uit de volkeren in de kerk. In de tweede betekenis kan het staan voor een situatie waarin de bestuurlijke lichamen van een veelheid aan kerken en denominaties de essentie van de door TJC-II voorgestelde **verklaring voor kerken**² officieel omarmen. Het staat dan ook symbool voor een verenigd en verzoend leiderschap van de Joodse en de niet-Joodse delen van de kerk. Als een symbool voor een verzoend leiderschap, herinnert de term “vergadering” ons ook aan de noodzaak voor een oprechte verzoening waarbij afstand genomen wordt van alle verklaringen van kerkelijke autoriteiten gedurende de eeuwen gericht tegen het Messiaans-Joodse deel. Het zal duidelijk zijn dat iedere vergadering die zal gelden als afronding van dit proces van verzoening en daarmee het hoogtepunt daarvan vormt, gestalte zal moeten geven aan het juiste relatiepatroon tussen de Joodse gelovigen als de “oudere broer” en de gelovigen uit de volkeren als de “jongere broer”. Deze volledige verzoening waarvan de tweede ‘Vergadering van Jeruzalem’ een uitdrukking vormt, zal dan ook een volledige “tafelgemeenschap” moeten omvatten, iets wat fundamenteel is voor alle Joodse concepten van authentieke menselijke relaties voor het aangezicht van de HEER.

¹ In het origineel wordt het woord ‘Council’ gebruikt. Vertaling van dit woord als concilie kan misverstanden oproepen. Vandaar dat in Nederland consequent de terminologie Tweede ‘Vergadering van Jeruzalem’ gebruikt wordt.

² Zie Deel 3, document V, blz. 43

Deze essentiële dimensie verleent nog eens extra prioriteit aan de noodzaak voor alle christelijke kerken en voor de Messiaanse beweging om te komen tot een belijdenis van de diepe zonden die de huidige chaos en impasse hebben voortgebracht in onze verdeeldheid aangaande de tafel van de Heer, die juist geschonken is om een groot teken van eenheid te zijn (zie Joh. 13:34 en 1 Kor. 10:17).

Tijdens een dergelijke vergadering in Jeruzalem zal het Messiaans-Joodse leiderschap van het land en van de stad haar juiste plaats van eer ontvangen en zal het daarbij een fundamentele rol spelen.

IX: De theologische taak van TJC-II

Deze verklaring die opgesteld werd tijdens de internationale bijeenkomst in Gnadenthal, Duitsland in september 2008, is vervolgens aangepast door de leden van de internationale Theologische Werkgroep van TJC-II en daarna in mei 2009 goedgekeurd door het Internationale Comité.

Aangezien de Heilige Geest ons binnenleidt in een dieper verstaan van de visie van TJC-II met betrekking tot Israël en de volkeren en de eenwording van Jood en niet-Jood in het ene lichaam, is er noodzakelijkerwijs ook een theologische taak. De taak van alle “nieuwe verbondstheologie” is OM DE HEER TE KENNEN ZOALS HIJ GEOPENBAARD IS IN MESSIAS JESJOEA, dat wil zeggen, om inzicht te verkrijgen in het geheimenis van Jesjoea in het licht van de Heilige Geest. De specifieke taak van TJC-II is om te bevorderen dat de twee componenten waar het ene Lichaam van de Messias fundamenteel uit bestaat, het Joodse en het niet-Joodse deel, bij elkaar gebracht worden¹. TJC-II is een initiatief met maar één doel. De theologische taak die voortvloeit uit dit ene doel is om theologisch na te denken over alle aspecten van dit initiatief en om het te dienen met een theologisch doordenken dat geheiligd is door de Heilige Geest.

De bron van al onze theologie binnen TJC-II dient te zijn de openbaring van de HEER in de Schriften. Deze vormen het unieke en gezaghebbende door de Geest geïnspireerde getuigenis van de onherroepbare roeping van Israël en de beloften die geschonken zijn aan Israël met betrekking tot de Messias en zijn Koninkrijk. De Schriften getuigen van een eerste en beslissende vervulling van deze beloften in en door het leven, de dood, de opstanding en de hemelvaart van Jesjoea, de koning van Israël en de Redder van de wereld. Deze vervulling is meegedeeld en overgedragen door de uitstorting van de Heilige Geest, voor het eerst tijdens het Wekenfeest (Sjavoeot), bij de niet-Joodse gelovigen bekend als Pinksteren. Dit geschiedde opdat het Lichaam van de Messias gevormd zou worden, dat bestaat uit Jood en niet-Jood, die beide verzoening hebben ontvangen door de verzoenende offerdood van de Messias. De beloften in beide Testamenten voor Israël en door Israël voor de volkeren, zullen hun volledige vervulling vinden wanneer Jesjoea zichtbaar zal verschijnen in heerlijkheid. Aangezien wij alleen door de Heilige Geest deze openbaring kunnen ontvangen en leren begrijpen, moet onze theologie een “theologie op onze knieën” zijn, gegrondvest in nederig en berouwvol gebed.

We dienen onderscheid te maken tussen de theologische taak binnen TJC-II, die direct dienstbaar is aan de visie van TJC-II, en het theologische werk dat gedaan wordt en gedaan moet worden in het ruimere Lichaam van de Messias dat een wezenlijke hulp zou kunnen zijn voor de taak van TJC-II. We dienen daarbij drie soorten onderscheid in gedachten te houden:

- het onderscheid tussen werk dat gedaan moet worden om de visie van TJC-II vooruit te helpen en het werk dat voor onszelf zinvol kan zijn (de overgangen zijn hier misschien vloeiend);
- het onderscheid tussen het werk dat gebeurt in opdracht van TJC-II en dat gepubliceerd wordt onder verantwoordelijkheid van TJC-II en het werk dat verricht wordt door mensen die betrokken zijn bij TJC-II met een verlangen om TJC-II daarmee van dienst te zijn, maar dat niet bedoeld is voor publicatie als een product van TJC-II;

¹ In deze verklaring gebruiken we de term "Lichaam van de Messias" om de visie te beschrijven van TJC-II voor een vernieuwde en verzoende kerk van Jezus Christus, waarin Jood en niet-Jood verenigd zijn in het ene Lichaam. We gebruiken de term "kerken" om al de bestaande kerken, gemeentes en/of denominaties over de hele wereld aan te duiden. In deze termen maken de Messiaans-Joodse gemeenschappen een intrinsiek onderdeel uit van het Lichaam van de Messias, maar vormen geen onderdeel van “de kerken”.

De term ‘kerk’ op zichzelf is het equivalent van *ekklesia* (Grieks; wordt gebruikt zowel in het Nieuwe Testament als in de Griekse vertaling van de Tenach/OT) en is oorspronkelijk een vertaling van het Hebreeuwse *kahal/kehila*. De *ekklesia*, het Lichaam van de Messias, is de verzameling van het volk van God – zowel uit Israël als uit de volkeren - ‘in de Messias van Israël’.

- het onderscheid tussen het werk dat dient te worden gedaan door Joodse, in het bijzonder Messiasbelijdende Joodse (Bijbel)wetenschappers, en het werk dat gedaan dient te worden door christelijke geleerden. De taak van de Joodse (Bijbel)wetenschappers is om een authentiek Joods verstaan te ontwikkelen van de openbaring van het Nieuwe Testament over Jesjoea en het koninkrijk. De taak van de christelijke geleerden is om, in samenwerking met Joodse geleerden, onevenwichtigheden en verwrongen perspectieven te corrigeren, die ontstaan zijn door een theologie die gekenmerkt is geweest door het uitsluiten van een Joods verstaan van Jesjoea en het evangelie van het koninkrijk (zie het derde punt van de agenda beneden).

De verantwoordelijken voor het theologische werk van TJC-II hebben de taak al die onderwerpen te identificeren, waar noodzakelijkerwijs over nagedacht dient te worden wil het hele initiatief zich op een solide basis verder kunnen ontwikkelen. Er is echter ook behoefte aan het ontdekken en bekend maken van het reeds bestaande werk van (Bijbel)wetenschappers, dat van belang is voor bepaalde onderwerpen m.b.t. TJC-II. We hopen dat het getuigenis van TJC-II over het herstel van de Joodse expressie van de kerk het wetenschappelijke werk zal promoten en aanmoedigen, dat nog gedaan moet worden op deze relevante gebieden.

De **theologische agenda** van TJC-II wordt bepaald door het fundamentele Bijbelse onderscheid, die in beide Testamenten gevonden wordt, tussen het uitverkoren volk Israël en de volkeren (de heidenen). Dit onderscheid vormt het fundament voor het tweevoudige karakter van de kerk van Jezus Christus, uitgedrukt in het beeld van “één nieuwe mens” (Ef. 2:15), en vormt de basis voor de visie van TJC-II voor de verzoening van Jood en niet-Jood in het ene Lichaam van de Messias.

Deze theologische agenda dient in ieder geval studie en reflectie te bevatten over de volgende onderwerpen die allemaal op verschillende manieren gerelateerd zijn aan het onderscheid tussen Israël en de volkeren:

- studie en reflectie over de aspecten van verbondscontinuïteit en van radicale nieuwheid en discontinuïteit tussen de verbonden die met Israël gesloten zijn voor de komst van de Messias en het Nieuwe Verbond in het bloed van de Messias;
- om voor het hele Lichaam van de Messias het juiste Bijbelse verstaan van de relatie tussen Israël en de volkeren te herwinnen en alle implicaties die dat heeft voor de eenheid van het ene lichaam;
- om de verwarring die door de vervangingstheologie is veroorzaakt zichtbaar te maken en die te verwijderen; om uit te zoeken hoe de traditionele christelijke theologische taal gevormd is door de verwerping van Israël; en om eenzijdig en gebrekkig onderricht over de kerk en Israël aan te wijzen en te corrigeren – in het bijzonder de misvattingen in de theologie van de Twee Verbonden¹, de ‘Een-Wet-Theologie’ en de Efraïmbeweging; al deze misvattingen zijn op verschillende manieren niet in overeenstemming met de visie van TJC-II op de verzoening van Jood en niet-Jood in één lichaam;
- om het theologische denken te verdiepen over de rol van het land Israël en Jeruzalem in relatie tot het herstel van het kerkmodel van “één nieuwe mens” alsook hun rol in de voorbereiding van de komst van de HEER in heerlijkheid en de volheid van zijn koninkrijk;

¹ De theologie van de “**Twee Verbonden**” verwijst naar een wijdverbreide visie die onder velen gevonden wordt die betrokken zijn bij de Joods – christelijke dialoog. Gesteld wordt dan dat het eerste verbond bedoeld was en is voor het volk Israël en dat het Nieuwe Verbond bedoeld is voor de volkeren, waarbij de twee verbonden gepresenteerd worden als twee alternatieve wegen tot heil voor de twee groepen.

De “**Een-Wet-Theologie**” leert dat de volkeren dezelfde relatie tot de Wet van Mozes hebben als de Joden en er ook op dezelfde wijze gehoorzaam aan moeten zijn.

De “**Efraïmbeweging**” heeft haar meeste volgelingen in de VS, hoewel ze ook voorkomt in Europa en in Israël. In haar meest problematische vorm leert zij dat mensen een ware christen geworden zijn omdat zij een afstammeling zijn van de verloren stammen van Israël. In een mildere vorm leert zij dat grote aantallen waarachtige christenen afstammen van de verloren stammen. Volgens deze leer wordt in de Bijbelse profetische boeken met ‘Efraïm’ de gemeenschap van de ware christenen bedoeld.

- om theologisch na te denken over het belijden van de zonden van het verleden, over “identificerend berouw en verootmoediging” en/of “schuld belijden door representatie”;
- om theologisch na te denken over de relatie tussen de verspreiding en de consolidatie van de Messiaans-Joodse gemeentebeweging en het opkomen van Joodse uitdrukkingen van geloof in Jesjoea binnen de kerken van de volkeren;
- om misverstanden uit de weg te ruimen die de voortgang van het initiatief van TJC-II kunnen belemmeren en een bijdrage te leveren aan het verminderen van de spanningen die inherent zijn aan de oproep van TJC-II aan alle kerken en denominaties binnen het Lichaam van de Messias.

We geloven dat de Heilige Geest aan TJC-II op een bijzondere manier heeft belicht het model van de vergadering van “de apostelen en oudsten” in Jeruzalem, zoals beschreven in Handelingen 15. Daarom is het bijzonder passend dat in het theologische werk van TJC-II deze vergadering van Jeruzalem dient als een model en een gids voor onze reflectie. In overeenstemming met de principes die geformuleerd zijn door de apostelen en oudsten in Jeruzalem, is het belangrijk de bijdragen van respectievelijk Joodse en niet-Joodse (Bijbel)wetenschappers aan te moedigen, zonder de vrijheid te belemmeren die nodig is voor elk wetenschappelijk onderzoek.

Terwijl het niet de roeping van TJC-II is om een oplossing te bieden voor alle theologische geschillen die opgekomen zijn in vele eeuwen van verdeeldheid en strijd, is het wel onze verwachting en onze ervaring dat wanneer allen terugkeren naar de Joodse wortels van ons geloof, de HEER ons het licht zal schenken dat ons voorbij zal leiden aan onze huidige impasses en tegenstellingen en dieper zal binnenleiden in het “... opdat ze tot de volle rijkdom van allesomvattend inzicht komen, tot de kennis van Gods mysterie: Christus, in wie alle schatten van wijsheid en kennis verborgen liggen” (Kol. 2:2-3).

Mei 2009

TJC-II Brochures

Nr. 1: **Op Weg Naar het 2e Concilie van Jeruzalem: De Visie en het Verhaal**, door Peter Hocken

Nr. 2: **De Messiaans-Joodse beweging: Een Kennismaking**, door Daniel Juster en Peter Hocken

Nr. 3: **De Maranen: Een Geschiedenis die om Heling vraagt**, door Peter Hocken

Nr. 4: **Op Weg naar de Tweede ‘Vergadering van Jeruzalem’: Visie, Oorsprong en Documenten**

Voor aanvullende informatie, het bestellen van brochures of het aanmelden voor de nieuwsbrief kunt u contact opnemen met TJC-II via de websites:

www.tjcii.nl (Nederlands)

www.tjcii.org (Engels)

of met het Nederlandse kantoor:

Postbus 7250
5605 JG Eindhoven
Tel: 040-2515183
tjc-ii@hetnet.nl

Een financiële bijdrage voor TJC-II is belastingaftrekbaar en is welkom op:

Gironummer: 1564388

T.n.v. Stichting Toward Jerusalem Council II , Eindhoven